

Z obsahu:

**»Znovusjednocení«
všech věcí v Kristu**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
14. února 2001
- strana 2 -

**Láska zapomíná,
když jí někdo ublíží**

Poselství Jana Pavla II.
k svatopostní době 2001
- strana 4 -

**Má se dát
něco každému
žebrákovi?**

Rozhovor s Rudolfem
Clateauxem
- strana 5 -

**Když tento život zna-
mená všechno...**

Karin Strucková
- strana 6 -

**Půst – břemeno, které
netíží**

Karel Komárek
- strana 7 -

**Hledat kontakt
pohledem na chudobu**

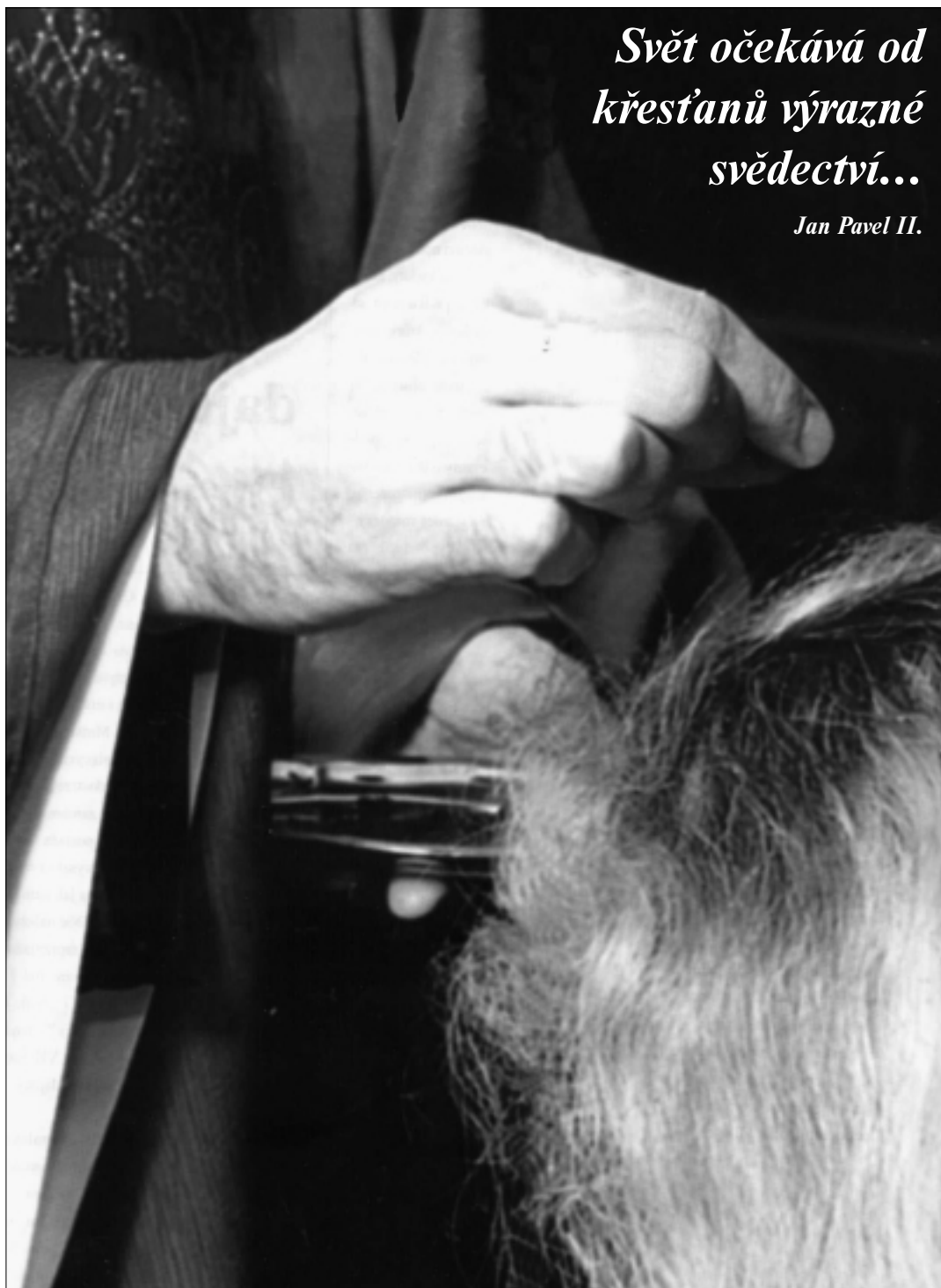
Urs Keusch
- strana 8 -

Mé peníze patří Bohu

Helmut Hubeny
- strana 9 -

**Chceš-li, pojd' za
mnou...**

Pastýřský list arcibiskupa
J. Graubnera pro 1. neděli
postní roku 2001
- strana 13 -

*Svět očekává od
křesťanů výrazné
svědectví...*

Jan Pavel II.

»Znovusjednocení« všech věcí v Kristu

Božský plán spásy, *tajemství jeho vůle* (Ef 1,9), který se týká všeho stvoření, je vyjádřen v listu k Efeským charakteristickým termínem »*instaurare*«, *znovu sjednotit* v Kristu všechny věci nebeské i pozemské (srov. Ef 1,10).

Obraz by mohl poukázat také na hůlku, na které je namotán svitek pergamentu nebo papíru obsahujícího zápis: Kristus vklá-

dá sjednocující smysl všem slabikám, slovům, dílům stvoření a dějin. První, kdo rozvinul obdivuhodným způsobem toto téma »znovusjednocení«, je svatý Ireneus, lyonský biskup, velký církevní Otec druhého století. Proti jakémukoliv rozdrobení dějin spásy, proti separování Starého a Nového zákona, proti rozměňování božského zjevení a konání Ireneus vyzvedává jako jediného Pána **Ježíše Krista, který vtělením uzavírá v sobě celé dějiny spásy, lidstva a všeho stvoření.** »On, jakožto věčný Král, všechno v sobě sjednocuje.« (Proti bludařům III, 21,9)

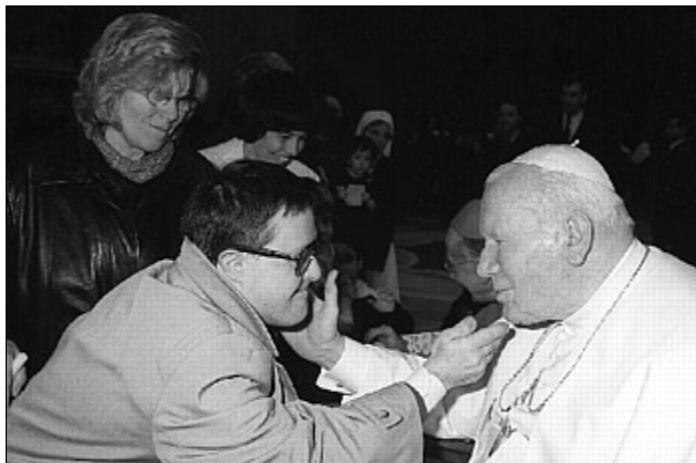
Dějinný obrat

Vyslechněme úryvek, v němž tento církevní Otec komentuje slova apoštola, právě pokud jde o sjednocení všech věcí v Kristu. Ve výrazu »*všechny věci*«, říká Ireneus, »je obsažen člověk dotčený tajemstvím vtělení, neboť Boží Syn se z neviditelného stává viditelným, z nepochopitelného pochopitelným, z neschopného trpět schopným utrpení, ze Slo-

va člověkem. On obsáhl všechno sám v sobě, a to proto, aby jako Slovo z Boha, které má prvenství nade všemi bytostmi nebeskými, duchovními a neviditelnými, stejným způsobem měl prvenství nad bytostmi viditelnými a tělesnými. Tím, že přijal na sebe toto prvenství a daroval se Církvi jako hlava, všechno přitahuje k sobě.« (Proti bludařům III, 16,6) Toto splynutí všeho bytí v Kristu, středu času a prostoru, se postupně naplňuje v dějinách překonáváním překážek, odporu hříchu a Zlého.

Nový Adam

Aby ozřejmil toto směřování, obrací se Ireneus k protikladu mezi Kristem a Adamem, který uvedl již sv. Pavel (srov. Řím 5, 12-21): Kristus je nový Adam, to znamená Prvorozený z lidí, který věrně, s láskou a poslušností přijímá plán vykoupení, který je vytyčený Bohem jako duše a cíl dějin. **Kristus má proto vymazat dílo zkázy, hroznou modloslužbu, násilí a každý hřích**, který odbojný Adam zasel do pozemských událostí lidstva a do horizontu stvoření. Úplnou poslušností k Otci Kristus otevírá éru pokoje s Bohem a mezi lidmi tím, že smiřuje v sobě rozptýlené lidstvo (srov. Ef 2,16). On »sjednocuje« v sobě Adama, v němž se poznává celé lidstvo, proměňuje ho na Božího syna a přivádí ho znovu do plného společenství s Otcem. Právě skrze jeho bratr-

stvi s námi v těle a krvi, v životě a smrti **Kristus se stává »hlavou« spaseného lidstva.** Svatý Ireneus ještě píše: »Kristus spojil v sobě samém všechnu krev prolitou všemi spravedlivými a všemi proroky, kteří existovali od počátku.« (Proti bludařům V, 14, 1; srov. V, 14,2)

Božská obnova

Dobro a zlo je tedy posuzováno ve světle vykupitelského Kristova díla. Ono, jak tuší Pavel, zahrnuje všechno stvoření ve vsí rozmanitosti jeho složek (srov. Řím 8,18-30). Sama příroda totiž, která byla podrobena nesmyslnosti, degradaci a zpusťování způsobenému hříchem, má tak účast na radosti vysvobození, které způsobil Kristus v Duchu svatém. Rýsuje se tak plné uskutečnění původního plánu Stvořitele: onoho plánu, v němž **Bůh a člověk, muž a žena, lidstvo a příroda jsou v harmonii, dialogu, společenství.** Tento plán zmařený hříchem je obdivuhodným způsobem obnoven v Kristu, který jej uskutečňuje tajemně a účinně v přítomné skutečnosti, v očekávání, že jej dovede k naplnění. Ježíš sám prohlásil, že je opěrným bodem, bodem obratu v tomto plánu spásy, když říká: *Až budu pozdvížen od země, všechno přitáhnu k sobě* (Jan 12,32). A evangelista představuje toto dílo znovuspojení tak, že *rozptýlené Boží děti shromáždí v jedno* (Jan 11,52).

Toto dílo dojde k plnosti v naplnění dějin, tak aby, jak ještě připomíná Pavel, *Bůh byl všechno ve všem* (1 Kor 15,28).

Vstříc dni světla

Poslední stránka Apokalypsy, kterou jsme slyšeli při zahájení našeho setkání, líčí živými barvami tento cíl. Církev a Duch očekávají a přivolávají tento okamžik, v němž Kristus *odevzdá své království Bohu a Otci, až zlomí vládu všech mocných knížat, mocností a sil... Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt. Všechno totiž Bůh podřídil pod nohy svého Syna* (1 Kor 15,24-27).

Na závěr této bitvy, opěvované na obdivuhodných stránkách Apokalypsy, Kristus dokoná »znovusjednocení« a ti, kteří budou spojeni s ním, vytvoří **společenství vykoupených, které**

»už nebude zraňováno hříchem, necudnostmi, sobectvím, které ničí nebo zraňují pozemské společenství lidí. Blažené patření, v němž se bude Bůh nevyčerpatelným způsobem otevírat vyvoleným, bude nevysychajícím pramenem věčného štěstí a míru a vzájemného sdílení.« (KKC 1045)

Církev, nevěsta zamilovaná v Beránkovi, s pohledem upřeným k onomu dni světla pozvedá hlas v horoucím volání: *»Maranatha!«* (1 Kor 16,22), *»Přijď, Pane Ježíši!«* (Zj 22,20).

L'Osservatore Romano
15. 2. 2001

Mezitimulky a zvýraznění redakce Světla

Čas útěchy a čas zkoušky

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Duch ho vodil po poušti a ďábel ho pokoušel

U Jordánu přijal Pán Janův křest a Otec mu veřejně projevil svou lásku. Božího Syna, který se stal dobrovolným vězněm naší lidské pozemskosti, naplnilo toto vyznání radostí, před kterou se zcela ztrácí všechno pozemské. Duch jej proto odvádí daleko do nitra pouště, kde se v jeho synovské adoraci spojuje nebe se zemí. Pros vroucně Ducha svatého, abys mohl být svědkem těchto Ježíšových exercicií.

Jestliže ti nyní dovolí následovat Božího Syna do pouště, pak jen proto, abys v tichém a soustředěném pozorování sledoval Ježíšovu modlitbu a nakonec se stal svědkem, že ani tomu, který je nejsvětější, nevyhne se zde na zemi ďáblovo pokušení. Odejít do nitra blahodárné pouštní samoty znamená zanechat za sebou na čas úplně všechno a všechny, abys mohl zůstat zcela sám jen se svým Stvořitelem. Taková poušť je tím pravým místem, odkud pak můžeš poznávat skutečnou hodnotu všech věcí. Zřící se všeho je smysluplné, aby ses ve stavu láskyplného sebeodevzdání Nejvyššímu vyzbrojil na střet s Nepřítelem jako tvůj Pán.

Ježíš setrvává v tomto nazírání celých čtyřicet dní a čtyřicet nocí. O čem spolu Syn s Otcem rozmlouvají? O tom, co všechno bude třeba podstoupit, aby se mohla na tobě splnit Otcova milosrdná vůle, aby i tebe mohla beze zbytku naplňovat stravující radost z jeho božské lásky. Děkuj Duchu svatému za tyto drahocenné chvíle a klaněj se Otcovi i Synu, kteří za tu nejvyšší možnou cenu připravují cestu tvé spásy. Ale i sem vstupuje ďábel. Není na světě místo tak svaté a tak osamělé, kam by se ve své smělosti neodvážil. Co zde hledá? Přistupuje k Pánu, aby jej pokoušel. Dovedně při tom využívá každé slabosti, i únavy těla, které zemdlelo dlouhým odříkáním. Nic tak ďábla nedráždí jako pohled na duši zcela naplněnou Boží radostí. Pokouší se stále znovu a znovu dokázat i sám sobě, že on může nabídnout něco víc než Bůh, a proto jej právě nejvíce provokují ti, kteří se i bez jeho darů tak bezvýhradně radují v Bohu a z Boha. Nediv se proto, že se k tobě snaží proniknout, aby tě rušil i v těch nejsvětějších a nejvznešenějších okamžicích.

I ve stavu hlubokého duchovního pohroužení počítej s tím, že přijdou chvíle zkoušky. Na nabídkách, které dnes Zlý učiní tvému Pánu, můžeš poznat jeho záměry i jeho lstivou taktiku. Jeho závistivé nepřátelství není zaměřeno jen proti tobě, ale především a v prvé

řadě proti samému Bohu. Snahou Pokušitele je zvrátit řád stanovený Bohem. Kdykoliv mu dáš za pravdu, poskytuješ mu tím příležitost, aby se vysmíval Bohu. Přistupuje k tobě, jako by byl tvým přítelem, kterému na tvém prospěchu záleží dokonce víc než Bohu. Chce tě přitom vlákat do situace, aby sis z nejvyššího a nejsvětějšího Pána učinil jen služebníka své žádostivosti a své pýchy. Neostýchá se opřít svou lež dokonce o Boží slovo. Rád by tě naučil, aby sis slova Písma tak jako on začal vykládat po svém. To je široká a svůdná cesta, jak přejít krok za krokem od respektování Boží vůle k holdování vlastní libovůli.

To jsou ovšem jen první kroky. Svůdce ve skutečnosti míří mnohem dále, až k neskrývané a rouhavé modloslužbě, která mu teprve přináší vytoženou satisfakci: za jediný úkon bohopocty nabízí všechnu moc a slávu. Aby tě oslnil, představuje se jako její jediný vlastník a svrchovaný správce: *Mně je dána a komu chci, tomu ji dám.*

Ptáš se, jak si to všechno přivlastnil? Je to dílo těch, kteří mu uvěřili a nyní jej ctí a poslouchají. Právem jej proto Pán nazve *vládcem tohoto světa*⁽¹⁾. Skrze své věrné si stále buduje na tomto světě své království: *pekelný drak dal šelmě sílu, trůn a velkou moc, takže se celá země dívá po šelmě s úžasem, klaní se jí a říká: Kdo se jí vyrovná?*⁽²⁾

Zdá se ti, že Ježíš vítězí nad nepřitelem bez obtíží a přesvědčivě? To byl teprve první ďáblův vstup. Boží a tvůj nepřítel se nedá jen tak odbýt. *V danou chvíli* bude svůj útok opakovat. Přijde za Ježíšem po třech letech s novým, mnohem těžším pokušením. Při tom zápasu bude Pánu *stékat pot jako krůpěje krve*⁽³⁾. Čím je kdo milejší Bohu, tím více se stává cílem ďáblůvých sveřepých útoků: *Satan si vás vyžádal, aby vás třibil jako pšenici*⁽⁴⁾. Z Božího dopuštění je schopen připravit ti velmi trpké chvíle.

Komu tedy z těch dvou vzdáš božskou poctu? *Pokloň se Hospodinu, svému Bohu, a děkuj mu, že ti dává poznat pravou tvář Vraha, jehož závistí vešla do světa smrt, a kdo patří k němu, zakusí ji*⁽⁵⁾. Pamatuj si, že dokud jsi na tomto světě, nikdy nemáš vyhráno. *Ještě jsi v boji s hříchem nekladl odpor až do krve*⁽⁶⁾.

Ale neztrácej důvěru. Právě tehdy budou platit ona slova Písma, která ďábel jen zrádně překrucoval: *Pán je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vzývají: svým andělům přikáže, aby tě chránili, po zmijí a hadu budeš šlapat. Vyslyší tě, když ho budeš vzývat, zachrání tě a oslaví*⁽⁷⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 14,30; srov. Zj 13,2; ⁽²⁾ srov. Zj 13,4;

⁽³⁾ Lk 22,44; ⁽⁴⁾ Lk 22,31; ⁽⁵⁾ Md 2,24;

⁽⁶⁾ srov. Žid 12,4; ⁽⁷⁾ srov. resp. žalm 91

Liturgická čtení

1. čtení - Dt 26,4-10

Mojžíš řekl lidu: „Kněz vezme z tvé ruky koš a položí jej před oltář Hospodina, tvého Boha. Ujmeš se slova a vyznáš před Hospodinem, svým Bohem: ‚Můj praotec byl potulný Aramejec, sestoupil do Egypta a přebýval tam v malém počtu osob jako přistěhovalec. Ale stal se tam národem velikým, mocným a početným. Egypťané však nás týrali, sužovali a podrobili tvrdému otroctví. Tehdy jsme křičeli k Hospodinu, Bohu našich otců, a Hospodin slyšel náš hlas, viděl naši bídu, lopotu a útlak. Hospodin nás vyvedl z Egypta mocnou rukou, napřaženým ramenem, šířil velký strach a působil znamení a divy. Přivedl nás na toto místo a dal nám tuto zem, zem oplývající mlékem a medem. Nyní hle – přináším prvotiny plodů půdy, kterou jsi mi dal, Hospodine!‘ Položíš koš před Hospodinem, svým Bohem, a pokloníš se Hospodinu, svému Bohu.“

2. čtení - Řím 10,8-13

Bratři! Co říká Písmo? ‚Blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci‘; to je slovo víry, které hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznááš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Víra vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse. Písmo přece říká: ‚Žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán.‘ Není totiž žádný rozdíl mezi židem a pohanem: všichni přece mají jednoho a téhož Pána a ten je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vzývají. Vždyť ‚každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude spasen‘.

Evangelium - Lk 4,1-13

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl, a když uplynuly, vyhladověl. Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se z něho stane chléb!“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: ‚Nejen z chleba žije člověk.‘“ Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku

Pokračování na str. 13

Láska zapomíná, když jí někdo ublíží

Poselství Jana Pavla II. k svatopostní době 2001

Hle, jdeme do Jeruzaléma (Mk 10,33). Těmito slovy zve Pán učedníky, aby se s ním vydali na cestu, která vede z Galileje na místo, kde se dovrší jeho vykupitelské poslání. Tato cesta do Jeruzaléma, kterou evangelisté představují jako korunu Ježíšova pozemského putování, představuje vzor pro život křesťana, který má za úkol následovat Mistra na jeho cestě Kříže. Také k lidem dneška se Kristus obrací s pozváním, aby šli do Jeruzaléma. Vyslovuje tuto výzvu se zvláštní důrazem v době svatopostní, době vhodné k tomu, abychom se obrátili a našli s ním plné společenství tím, že budeme mít vnitřní účast na tajemství jeho smrti a zmrtvýchvstání.

Čtyřicetidenní půst tedy představuje pro věřící vhodnou příležitost k důkladné revizi života. V současném světě vedle velkodušných svědků evangelia nechybí pokřtění, kteří na naléhavou výzvu, aby nastoupili cestu do Jeruzaléma, reagují chováním hluchého odporu a někdy dokonce otevřené vzpoury. Jsou situace, ve kterých se zkušenost modlitby prožívá spíše povrchně, takže Boží slovo nevstupuje do života. Dokonce i svátost pokání pokládají mnozí za bezvýznamnou a slavení nedělní Eucharistie absolvují jen z povinnosti.

Jak přijmout pozvání k obrácení, s nímž se na nás Ježíš v této postní době obrací? Jak uskutečnit vážnou změnu života? Především je třeba otevřít srdce dotykům poselství liturgie. Období přípravy na Velikonoce představuje prozřetelnostní dar Páně a drahocennou možnost přiblížit se k němu, znovu vstoupit do sebe a zaposlouchat se do jeho vnitřních vnuknutí.

Jsou zde křesťané, kteří si myslí, že nemusí vynakládat takové vytrvalé duchovní úsilí, protože nevnímají naléhavost potřeby vyrovnat se s pravdou evangelia. Slova jako *Milujte*

své nepřátele, dobře číňte těm, kteří vás nenávidí (Lk 6,27), se pokoušejí zbavit obsahu a učinit neškodnými, aby nenarušovala jejich způsob života. Těmto lidem připadají taková slova příliš obtížná k tomu, aby je přijali a proměnili v patřičné jednání v životě. Jsou to ovšem slova, která, pokud je bereme vážně, zavazují k radikálnímu obrácení. Naopak, když jsou uraženi a zraněni, jsou v pokušení přijmout psychologické mechanismy sebesoucitu a odvety a ignorují Kristovu výzvu k lásce k vlastnímu nepříteli. A přece každodenní lidské příhody ozřejmují zcela evidentně, jak jsou odpuštění a smíření nevyhnutelné k tomu, aby došlo ke skutečné osobní i společenské obnově. To platí jak v meziosobních vztazích, tak také ve vztazích mezi společenstvími a mezi národy.

Četné tragické konflikty, které sužují lidstvo, pramení nejednou také ze špatně chápaných náboženských motivů a vyhloubily brázdy nenávisti a násilí mezi lidmi a národy. Nezřídka se tak děje i mezi skupinami a stranami uvnitř téhož národa. Někdy dokonce přihlížíme s bolestným pocitem bezmocnosti, jak znovu propukají boje, které se zdály už definitivně uhašené, a máme dojem, že některé národy upadly do spirály nezadržitelného násilí, které bude dále třeba platit tolika oběťmi, a to bez konkrétní vyhlídky na konečné řešení. Volání po míru, která se ozývají ze všech částí světa, se zdají být neúčinná: nedaří se vyvinout nezbytné úsilí, aby se vykročilo k vytoužené svornosti.

Tváří v tvář tomuto znepokojujícímu scénáři nemohou křesťané zůstat lhostejní. To

je důvod, proč v jubilejním roce, který právě skončil, jsem pozvedl hlas a žádal od Boha odpuštění pro Církev za hříchy jejích synů. Jsme si dobře vědomi, že hříchy křesťanů bohužel zkalily její neposkvrněnou tvář, ale v důvěře v lásku milosrdného Boha, který při pohledu na pokání nepočítá zlo, víme, že se můžeme vždy znovu s důvěrou vydat na cestu. Boží láska nachází svůj nejvyšší výraz právě tehdy, když je člověk, nevděčný hříšník, znovu přijat do plného společenství s ním. Z tohoto zorného úhlu představuje »očistění paměti« především obnovené vyznání Božího milosrdenství, vyznání, k němuž je Církev povolána, aby je činila na svých různých úrovních vždy znovu s obnovenou přesvědčivostí.

Jedinou cestou míru je odpuštění. Přijímat a dávat odpuštění vytváří možnost nové kvality vztahů mezi lidmi, přerušuje spirálu nenávisti a pomsty a trhá řetězy zla, které spoutávají srdce soupeřů. Pro národy hledající smíření a pro ty, kteří touží po mírovém soužití mezi jednotlivci a národy, není jiné cesty než tato: odpuštění přijaté a nabídnuté. Jako bohatá na uzdravující nauku zaznívají Pánova slova: *Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kteří vás pronásledují, abyste byli syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým* (Mt 5,44-45). Milovat ty, kteří nás urazili, odzbrojuje protivníka a může i bitevní pole změnit na místo solidární spolupráce.

Toto je výzva, která se týká jednotlivých osob, ale také společenství, národů a celého lidstva. Zajímá zvláštním způsobem rodiny. Není snadné obrátit se k odpuštění a ke smíření. Smíření se může zdát problematické již tehdy, když na počátku stojí naše vlastní vina. A je-li vina na straně toho druhého, může se smíření jevit přímo jako nerozumné pokoření. K takovému

roku je nezbytná cesta vnitřního obrácení; potřebujeme odvalu k pokorné poslušnosti k Ježíšovu příkazu. Jeho slovo nepřipouští pochyb: nejen ten, kdo vyvolává nepřátelství, ale také ten, koho tak postihuje, musí hledat smíření (srov. Mt 5,23-24). Křesťan musí vytvářet pokoj i tehdy, když se cítí být obětí toho, kdo jej nespravedlivě urazil a udeřil. Jednal tak sám Pán. On očekává, že učedník jej bude následovat a spolupracovat tak na spásu svého bratra.

V této naší době se odpuštění jeví stále více jako nezbytný prostor pro autentickou sociální obnovu a pro konsolidaci míru ve světě. Církev tím, že hlásá odpuštění a lásku k nepřátelům, je si vědoma, že vkládá do duchovního dědictví celého lidstva nový způsob vztahu k druhým. Je to způsob jistě namáhavý, ale bohatý na naději. Ví, že při tom může počítat s pomocí Pána, který nikdy neopouští toho, kdo se k němu v těžkostech utíká.

Láska zapomíná, když jí někdo ublíží (1 Kor 3,5). V této větě prvního listu ke Korintským apoštol připomíná, že odpuštění je nejvznešenějším cvičením lásky. Postní období představuje příhodný čas k lepšímu prohloubení významu této pravdy. Skrze svátost smíření nám Otec daruje v Kristu své odpuštění a to nás nutí, abychom žili v lásce a nepokládali druhého za nepřítel, nýbrž za bratra.

Kéž tato doba pokání a smíření dodá věřícím odvahy, aby mysleli a jednali ve znamení autentické lásky, otevřené všem lidským dimenzím. Toto vnitřní chování je přivede k tomu, že budou přinášet plody Ducha (srov. Gal 5,22) a nabízet s obnoveným srdcem hmotnou pomoc těm, kteří ji potřebují.

Srdce smířené s Bohem a bližním je srdce velkodušné. V posvátných dnech čtyřicetidenního postu »sbírka« nabývá významné hodnoty, protože se nejedná o to, dát něco z nadbytku pro uklidnění svého svědomí, ale

vzít na sebe solidární starost o bídu přítomnou ve světě. Zadívat se do bolestiplné tváře a na podmínky utrpení tolika bratří a sester nemůže nás nepohnout, abychom se s tím, kdo je v nesnázích, podělili alespoň o část našeho vlastního jmění. A svatopostní oběť nabývá ještě více na ceně, když ten, kdo ji koná, se osvobodí od nevole a lhostejnosti, překážek, které nás vzdalují od společenství s Bohem a s bratry.

Svět očekává od křesťanů výrazné svědectví společenství a solidarity. V tom ohledu jsou více než osvětlující slova apoštola Jana: *Jestliže má někdo majetek a vidí, že jeho bratr je v nouzi, ale zavře před ním své srdce, jak v něm může zůstat Boží láska?* (1 Jan 3,17)

Bratři a sestry! Svatý Jan Zlatoústý v komentáři Kristova učení o cestě do Jeruzaléma připomíná, že Kristus nenechává učedníky v nevědomosti o zápasích a obětech, které na ně čekají. Zdůrazňuje, že zříct se vlastního »já« je obtížné, nikoliv však nemožné, neboť můžeme počítat s pomocí, kterou nám Bůh poskytuje »prostřednictvím společenství s osobou Krista« (PG 58,619n).

To je důvod, proč v této svatopostní době chci pozvat všechny věřící k vroucí a důvěryplné modlitbě k Pánu, aby dopřál každému znovu prožít zkušenost jeho milosrdenství. Jen tento dar nám pomůže, abychom přijímali a prožívali stále radostněji a velkodušněji lásku Krista, který *nemyslí jen na sebe, zapomíná, když mu někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se z pravdy* (1 Kor 13,5-6).

S těmito pocity prosím Matku milosrdenství o ochranu na postní cestě pro celé společenství věřících a ze srdce uděluji každému apoštolské požehnání.

Jan Pavel II.

Ve Vatikánu 7. ledna 2001

Má se dát něco každému žebrákovi?

Má se chudým něco dávat?

Rudolf Clateaux: Je zakázáno vůbec položit takovou otázku. Když někdo natáhne ruku, je třeba mu něco dát. Anebo změňte svoje náboženství. Tady není na místě diskuse, úvahy, puntičkářství... Tady nejde o skutek milosrdenství, nýbrž o povinnost a solidaritu.

Kolik dáváte vy?

Clateaux: 60 šilinků denně, tedy tři dvacetišilinkové bankovky. To je moje denní taxa. V nouzových případech ještě dvacku.

Komu?

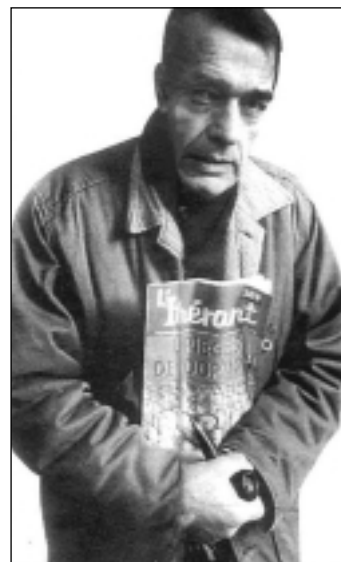
Clateaux: Těm prvním třem, kteří něco chtějí.

Bez zkoumání?

Clateaux: A co ještě? Kristus neříká: Dávejte, ale zkoumejte, komu! ... Protože jsem byl hladový, a dali jste mi jíst, když jste prošetřili, že moje lednička je prázdná; byl jsem cizí, a přijali jste mě, když jste si ověřili, že moje papíry jsou v pořádku...«

60 šilinků, to není špatný rozpočet!

Clateaux: To je cena dvou sandvičů.

Rudolf Clateaux

A co ostatní?

Clateaux: Těm patří pohled, úsměv, stisk ruky, několik slov... se špatným svědomím.

Proč?

Clateaux: Musíme se cítit jako provinilci. Správa metra chtěla, abychom *L'Itinerant* (francouzský časopis pro bezdomovce) neprodávali na nástupišťích. Lidé nemají rádi cestu se špatným svědomím. Na to jsem odpověděl: »Špatné svědomí je to, co musí každý bezpodmínečně dostat!« Bohužel, právě to je pobídka k velkodušnosti.

A když těch 20 šilinků propíjí?

Clateaux: Tak na moje zdraví! Vy nikdy nepijete? Kdo jsme my, abychom soudili ty, kterým dáváme? Tito lidé trčí v takové bídě, že já bych na jejich místě začal pít jako první.

Nebyl jste sám v takové situaci?

Clateaux: Ne. Byl jsem deset dní bez střechy nad hlavou, jako novinář. Zajímavé: Po osmi dnech jsem se ptal sám sebe: »Vrátím se ještě vůbec domů?« Jakmile se život stane těžkým a zatěžujícím, je nejjednodušším řešením vyhnout se odpovědnosti a zábránám.

Pozn: Rudolf Clateaux je redaktorem pařížského časopisu L'Itinerant. Rozmlouval s ním Luc Adrian z časopisu Famille Chrétienne 26. 2. 1998

Karin Strucková

Když tento život znamená všechno...

Touha po bohatství souvisí s touhou po nesmrtelnosti

Finanční starosti mohou člověka dohnat k zoufalství. Stále znovu a znovu slyšíme o nevyslovných tragédiích... Tak někteří řeší hluboce prožívanou bezvýhodnou situaci své rodiny tím, že popraví sami sebe i druhé. Kvůli většímu či menšímu dluhu odhodí někdo život svůj i těch, kteří mu byli svěřeni!

Pravdou zůstává: Kdyby člověk měl vždy a všude důvěru v Boha, nemohl by se vrhnout do panické beznaděje, ani tehdy ne, když se jeho existenční nouze jeví bezvýhodná. Ale to není odrazový bod: Když chybí důvěra v Boha, zdají se vždy a všude peníze tím nejdůležitějším, v pozitivním i v negativním smyslu.

Ale čím jsou vůbec peníze? Proč znamenají pro dnešního člověka tak mnoho? Proč se všechno točí kolem peněz? Proč jsem posuzována podle toho, kolik vydělávám, zda moje výdaje jsou velké, zda můj rozpočet roste, jaké auto si mohu dovolit, v jakém domě bydlím, jakou značku oděvů nosím? Mnoho lidí si ani není vědomo, že peníze hrají v jejich životě tu nejdůležitější roli, jako by peníze byly náhražkou Boha, jako by peníze představovaly nejvyšší hodnotu.

Když přemyslím o tom, jaký postoj jsem dosud zaujímala ve svém životě k tématu peníze, probleskne mi hlavou myšlenka, která se mi jeví jako klíč k této otázce: Člověk si odtud nemůže nic vzít.

Člověk nemyslí na to, že musí zemřít. I já jsem na to často v životě nemyslela. Jinak bych tak mnoho hodin mého života nezmizelo v nesmyslném existenčním úsilí. Člověk, i ten, který se lopotí a stará, jakmile se zmítá v tomto osidle a pokládá peníze za střed svého života, netuší, že staví na písku, že snad plíživě rozprodává svou duši.

Snad jsou to dvě strany téže mince: potlačovat myšlenku na

smrt a nevnímat relativní bezvýznamnost peněz.

Možná, že se více přiblížíme k hádance dnešního dychtění po penězích, tomu ustavičnému přesvědčivému kroužení kolem peněz, když si uvědomíme, že paradoxně za potlačování smrti stojí přání být nesmrtelný. Snad se více přiblížíme k cíli nesloužit již dvěma pánům, Bohu a mamonu, nýbrž výlučně Bohu, jedinému Pánu, když odhalíme tu nejhlubší příčinu touhy po penězích a bohatství: přání nejvyššího bohatství, honba za penězi, posuzování podle bankovního konta souvisí s hlubokou touhou člověka po nesmrtelnosti.

Ne snad pouze proto, že lidé ztratili důvěru v Boha, ale protože již nevěří ve věčný život (což v podstatě vyjde nastejno), jsou peníze, majetek, bohatství, akcie tak ústředně důležité – až k tanci kolem zlatého telete mamonu.

Nezapomíná se pouze na to, že si s sebou nic nemůžeme vzít, zapomíná se i na to, že tento život není jediný! Kdyby totiž byl jediný a »po něm už nic víc nebylo«, musel by člověk skutečně všechno uchvátit a strhnout na sebe, aby mohl tento život až do morku vychutnat. Ale jestliže tento život není jediný, můžeme zůstat klidnější: není třeba všechno vychutnat již v tomto životě.

Nedávno mi řeklo mé nejmladší ze čtyř dětí, dvanáctiletý syn: »Ty bys mohla být tak bohatá jako Charlotta Rowlingová, kdybys napsala něco takového jako Harry Potter.« Odpověděla jsem mu: »Ale já nechci napsat něco takového jako Harry Potter. Nechci mít ani 20 milionů, nechci mít žádnou osobní ochranku.«

Syn se na mě podíval trochu skepticky, snad si pomyslel, že možná zastírám svoje skutečná přání. Ale zdálo se, že na něho zapůsobilo, že někdo může dobrovolně rezignovat na touhu po bohatství.

Je pravda: Každý sní jednou svůj sen o velkém zisku, aby tak byly s potěšením vyřešeny všechny problémy. To je fantazie, a ta se mění v iluzi o bohatství. Proto má bohatství takovou moc nad mnoha lidmi. Přitom jsem již několikrát litovala bohaté lidi; snad se ani nemohou doopravdy radovat, myslela jsem si, protože mají všechno. A to musí být strašné, když si mohu všechno dovolit!

Každý, kdo někdy cestoval s velkou sumou peněz, ví, že s penězi je spojena jiná starost; nikoliv starost o chléb na zítřek, nýbrž starost, že by o peníze mohl přijít.

Pomáhá mi mé (katolické) křesťanství uniknout nástraze klanět se současně penězům, což je tak snadné a nebezpečné?

Jaký postoj mám jako křesťanka k penězům?

Pro křesťana platí chránit se před zdánlivou svatostí a pokládat peníze za zcela neúčinné a nebrat vážně existenční úzkosti lidí. Ukolébání vratkou jistotou mnozí zapominají, že člověk v nouzi, také žebrák ve své zchátralosti, má svoji důstojnost. Sochař Ernst Barlach zobrazil velice působivě důstojnost žebráka. Bezútešně vyhlížející žebračku v pěší zóně nemohu odsuzovat, dám jí něco peněz a úsměv, i když vím, že ty peníze asi propije.

Snad na chvíli pocítí, že tuším její větší duchovní nouzi, a to jí snad jednou prospěje jako maličký kamínek v mozaice k jejímu životnímu obrácení. Žebrák má svou historii: historii své nouze a chybějící důvěry v Boha. I žena, která z existenčních důvodů podstoupí potrat, má svou historii chybějící důvěry v Boha.

Jak osvobozující však je, když spolukřesťan člověku, který je v existenční, také materiální tísní, pomůže záplatovat rybářskou síť; když mu pomůže radou i skutkem, ne pouze eventuálními prázdně zbožnými (spíše pobožnickými) slovy. Možná, že mu musí dodat odvalu, aby zašel do poradny pro dlužníky. Možná, že mu dá peníze (nejen o Vánocích), nebo jej na nějakou dobu podpoří.

Finanční nouze i nouze, že nemůžeme nakládat s penězi, je často velice spjata s duchovní nouzí. Jinak by nemohlo dojít k vraždě a sebevraždě kvůli 40 tisícům, jak jsme nedávno četli v novinách.

Každý musí zkoumat sám sebe, co jej skutečně ovládá. Zda to nejsou nesmyslné úzkosti, dokonce stále úzkosti o milé peníze, které nás odvádějí od Boha. Musí se ptát, který navýsost pozemský požitek hrozí stát se něčím víc než jen pouhým požitkem. Ale tyto pozemské požitky, a k nim člověk potřebuje peníze, nejsou hodnotami samy

o sobě a už vůbec ne hodnotami nejvyššími.

Z peněz se můžeme těšit stejně jako z krásných šatů. Jak jsem se jako děvče vždy těšila, když mi babička po útěku z východního Německa darovala stomarkovku. I tento peněžní dárek byl projevem její lásky ke mně. Dala mi jakožto osobnost, jakou byla, například i ve stáří dětskou radost z bible a jednotlivých biblických veršů. Podobně jako jsem se těšila z peněžního dárku své babičky, těšil se nedávno můj nejmladší z padesáti marek, které dostal při vánoční nadílce pro ministranty.

Vím, co to znamená nemít žádné peníze; nevědět, čím zaplatím účty. Vím také, jak je to dobré, když se vydělává. Jako spisovatelka jsem poznala obě stránky, oba světy. Vím, co to znamená dumat nad existenční nouzí; nevidět žádné východisko; být zcela odtržena od důvěry v Boha.

Člověk stojí jako před stěnou a spolu s důvěrou v Boha ztratil křesťanský smysl pro realitu v nakládání s penězi. To totiž nejsou žádné protiklady: důvěra v Boha a křesťanský smysl pro realitu. Naopak, oba základní postoje tvoří dobrou dvojici křesťanského umění žít. V mé nouzi mě potěšili lidé, tak jako babička v dětství, malými gesty, dary, svou podporou.

...Nebeští ptáci ... nesejí ani neznou... Oni pozorní křesťané mě v mé nouzi naučili rozumět těmto veršům Písma svatého; živilí moji důvěru v Boha a dali mi najít ve zdánlivě bezvýchodné situaci znovu smysl pro realitu.

Je dobré v době nouze nebo po ní vydat se na cestu za důvěrou v Boha, základní látku křesťanského umění žít. Důvěra v Boha činí člověka silným a vynalézavým, takže je plný naděje, schopen potkat i tu nejhorší nouzi, u sebe i u jiných. Důvěra v Boha je David proti falešnému pánu, mamonu. Musíme nad ním vždy znovu vítězit.

Vision 2000 1/2001

Půst - břemeno, které netíží

Půst si dnes často lidé představují jako něco zastaralého a nenormálního, vhodného nanejvýš pro středověké mnichy, a ne pro moderního člověka. Je ale zvláštní, že kolikrát stejní lidé, kteří se křesťanům posmívají kvůli postu, si s pochopením čtou v novinách a časopisech, jak herečky a modelky drží štíhlou linii a zachovávají při tom režim, který se velmi podobá přísným postům. Taková životospráva populárních osobností ovšem není nic nového: už svatý Pavel napsal o závodnících v běhu, kteří si ukládají zdrženlivost, že *to dělají pro věnec pomíjející* (1 Kor 9,25). Snažíme-li se my o věnec nepomíjející, tedy o život s Bohem a v Bohu, pak by měl půst pro nás být stejně logický jako pro herečky nebo sportovce; měl by ale pochopitelně vypadat jinak.

Posty, které předepisuje katolická církev, jsou v současné době tak zjednodušené a mírné, že se dají dodržovat prakticky bez problémů; jde opravdu o *břemeno, které netíží* (Mt 11,30). Eucharistický půst, který znamená nejíst hodinu před svatým přijímáním, bývá v našich poměrech snadný už proto, že velkou část této předepsané doby strávíme cestou do kostela. Páteční půst od masa, který ani přes libivé výklady liberálů dosud nebyl zrušen, je zase v současnosti stále více usnadňován tím, že v mnoha závodnících i školních jídelnách se nabízejí bezmasá jídla (většinou na přání nevěřících!); navíc je možné nahradit páteční půst od masa skutkem zbožnosti nebo skutkem lásky - tedy něčím, co by mělo být pro náš duchovní život samozřejmé a k čemu by nás nikdo neměl složitě přemlouvat. A tzv. přísný půst je nařízen už jenom dvakrát za rok - na Popeleční středu a na Velký pátek - a netýká se dětí, seniorů a nemocných. Je to tedy opravdu minimum, co po nás církev v oblasti postu žádá,

a nesplnit ani toto minimum by byla už jen zapomnětlivost nebo schválnost.

Ale křesťan, který podle rady apoštola Pavla *usiluje o dary stále lepší* (1 Kor 12,31), se asi nespokojí s formálním splněním minimálních požadavků a bude hledat další cesty a způsoby, jak zachovat půst příjemný Hospodinu. Doba postní před Velikonocemi k tomu dává ideální příležitost. Chce-li člověk v této době udělat něco navíc, nemusí se vůbec vracet ke středověkým asketickým praktikám. Současný život osobní i společenský přináší tolik možností k sebezáporu a askezi, že se stačí jenom dobře rozhlédnout a rozumně si vybrat. Důraz je na slovu „rozumně“, protože půst není fakírský výkon ani záměrné sebetřýznění; má být cítit, ale nemá člověka ničit. Nemá cenu ukládat si půst, který nás nic nestojí, ale ani přetěžovat se takovou askezí, která by v nás udusila schopnost konat své základní životní povinnosti. Jistě by bylo nelogické, kdyby se nějaký nekuřák vychloubal, že se postí od cigaret, ale stejně tak by bylo nerozumné, kdyby si například matka několika malých dětí uložila větší újmu v jídle, takže by pak neměla dost sil a nálady na všechno, co musí doma zvládnout. Takovým postem by trpěla jak její domácnost, tak její duchovní život. *Dá se toto nazvat postem, v němž má Hospodin zalíbení?* - napsal na toto téma prorok Izaiáš (Iz 58,5).

Ideální způsob postu je podle mého názoru to, že si člověk odřekne něco, k čemu se po skončení postní doby může bez pocitu provinění vrátit. Tedy něco, co samo o sobě není špatné; co má člověk rád, ale na čem není závislý. To může být pro každého něco jiného: pro jednoho každodenní sklenice piva, pro druhého porce zmrzliny, pro třetího nedělní návštěva fotbalového zápasu... ve volbě konkrétního způsobu se nedá

předepisovat a nařizovat něco univerzálně platného, tady má vládnout svoboda. Každý sám ví nebo může upřímným zpytováním zjistit, co může Bohu takto nabídnout, co mu může, abych tak řekl, „zapůjčit“ přes dobu postní. Jako je podle Kristových slov sobota pro člověka, měl by být také půst pro člověka. Vzpomínám si, jak jsme kdysi jako hoši ministranti společně hrdě slíbili, že v době postní nebudeme chodit do kina. Jenže zrovna v kterousi postní neděli hráli v kině polský historický film o knížeti Měškovi a počátkách křesťanství v Polsku, tedy film, který by nás určitě duchovně obohatil a jehož uvedení bylo v dobách komunistické cenzury malým, nenápadným zázrakem. Do kina jsme nakonec šli a svůj postní slib tak porušili... nebo neporušili? Kdo může pochopit, ať pochopí.

Postní doba trvá čtyřicet dní; je tedy dosti dlouhá na to, abychom buď na své postní závazky a sliby postupně zapomněli, nebo naopak abychom díky nim cvičili a tříbili svou vnímavost pro věci posvátné, pro věci Boží. Půst není trest za hříchy, ale důsledek obrácení. Řada pěti postních nedělí s krásnými liturgickými názvy *Invocabit, Reminiscere, Oculi, Laetare a Judica* (případně s lidovými jmény *Pražná, Černá, Družebná, Kýchavná, Smrtná*) nám může připomínat pět velkých stupňů v chrámě našeho Boha, které nás vedou až k oltáři Kříže a k triumfálnímu oblouku Vzkříšení. Cesta do této velesvatyně je pro nás maximálně usnadněna postem - břemenem, které netíží.

Karel Komárek

Každý člověk dostává ve své nesmrtelné duši svou věčnou odplatu hned po své smrti, při soukromém soudu, od Krista, soudce živých i mrtvých.

(KKC 1051)

Hledat kontakt pohledem na chudobu

Víra neosvobozuje automaticky od magnetu peněz

Získávejte si přátele z nespravedlivého mamonu (Lk 16,9).

Mnoho křesťanů si s tímto Pánovým slovem neví rady. A přece je tak snadné je pochopit a přeložit do našich poměrů, když si uvědomíme, v jakém životním poli je Ježíš vyslovil.

Hleďte: V Ježíšově době – a skutečně jen tehdy? – tomu bylo tak, že se »malí lidé« snažili koupit si přízeň a přátelství velkých pomocí darů (nebo peněz, pokud je měli). Když si někdo přál přiblížit se k některému úředníkovi, pak zpravidla zabil ovci, koupil víno a pozval ho jako čestného hosta a spolu s ním co největší počet návštěvníků.

Po slavnostní hostině nabídl čestnému hostu co největší sumu peněz. Když je neměl, nabídl mu koně, oděv nebo jiný luxusní artikl (mamon). Ale nejraději měli úředníci peníze v hotovosti. Tak si mohl malý člověk udělat z velkého člověka přítele.

Takové vztahy k lidem z vyšších kruhů (celníků a vládních úředníků) byly tehdy velmi důležité tam, kde korupce byla na denním pořádku a lidi ožebračovaly nespravedlivé daňové systémy. Na tomto pozadí je třeba rozumět, co Ježíš nazývá *nespravedlivým mamonem*, a na tom se dodnes mnoho nezměnilo.

Ježíš, který mluví v podobnostech, používá toho každodenního pozorování a snaží se lidem své doby – a také lidem dneška – sdělit něco důležitého. Toto slovo bylo vysloveno v souvislosti s podobností o chytrém správci (Lk 16) a pravděpodobně mířil Ježíš na farizeje, protože na závěr evangelista poznamenává: *To všechno slyšeli farizeové, kteří měli rádi peníze, a posmívali se mu (Lk 16,14).*

Zde se musíme zdržet. I my jsme těmi slovy postiženi. Kdo vlastně byli farizeové? Byli to tehdejší zbožní mužové, radikální

ve víře, elita, která brala Zákon velmi vážně. Nechyběli u žádné modlitby v synagoze, nejméně dvakrát týdně se postili: lidé velmi výrazní. A právě o nich se tu říká, že měli rádi peníze!

Vidíme tedy: víra neosvobozuje automaticky od magnetismu peněz (mamonu). Každý z nás to ví. Farizeus trčí v každém z nás. Mamon představuje od pradávna pro nás lidi nevyšvitelnou fascinaci.

Je v nás žádostivost, žádostivost mít – chamtivost, jak to nazýváme; neuhasitelná žádostivost, která je nenasytná, vždy nás přelstí a vždy se nakonec usadí v nás na prvním místě a dělá nás nešťastnými. Není proto divu, že Pán znovu a znovu varuje před bohatstvím a mocí peněz.

Udělejte si přátele z nespravedlivého mamonu. To je jen jiná varianta k slovům: Opatřte si měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere (Lk 12,33-34).

Na taková napomenutí jsme stále znovu odkazováni. Tak snadno se stává, že při své velké starostlivosti zde na zemi zapomináme na nebe. Staráme se sice o všechno možné: dáváme si radit od odborníků, jakou volit zajišťovací strategii, a o to

snáze zapomináme na možnost zajistit si nebe, které se nám bude velice hodit, až to s námi jednou skončí, jak říká Ježíš, a dědicové, příbuzní a přátelé na nás pomalu zapomenou.

Slyšeli jsme již někdy při svatebním obřadu, jak se kněz modlí nad snoubenci? »Buďte v tomto světě svědky božské lásky a buďte připraveni pomáhat chudým a utlačným, abyste byli jednou přijati do věčných příbytků.«

Nedává se tím mladým lidem výstižný křesťanský program na cestu? Může se takové manželství nevydařit?

Přirozeně, my si nebe nekupujeme, nezajišťujeme si je penězi, to Ježíš nechce říct. Ale chce nám pomoci, abychom se osvobodili od magnetismu peněz a svůj pohled obrácený k zemi otočili k nebi. Pán ví, jak jsme slabí, jak vůbec málo chápeme jeho lásku a jak málo důvěry vkládáme do dobrotivé prozřetelnosti jeho Otce. A že ani my křesťané se většinou příliš nelišíme od farizeů, kteří *měli rádi peníze*.

Když tak chytře, tak rafinovaně umíme nakládat se svými penězi a investovat je, jak by se k nám Pán neměl připojit ve své lásce, dát nám šanci, jak si pomocí nespravedlivého mamonu opatřit přátele v nebi!

Křesťané musí stále více pamatovat na to, že mají v nebi banku, kde se jejich peníze nevyhodněji zúročí. Křesťané se musí celý život cvičit v tom, jak se vysvobodit z moci peněz. Musí stále znovu a znovu dávat, až to bolí, jak říká matka Tereza. Protože dokud to ještě bolí, ještě v nás mají peníze svůj kořínek.

Ne, nebe si nemůžeme koupit. Ale snad Pán přijal do nebe už mnoho těch, kteří by jinak zůstali venku, ale velkodušně dávali z toho, co měli: a možná

to byli lidé, kteří se celý život přilíši o viru nezajímali.

Co jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili. To není nějaké prázdné slovo. To byl již pro mnohé v milosrdné Boží lásce klíč k nebeské bráně.

A ještě něco: Pánu zde nejde o nic jiného než o prastarou izraelskou povinnost dávat almužnu. Poskytování almužny dávalo prorocké náboženství židů velkou hodnotu, takže bez něho nebylo pravé mravnosti, spravedlnosti a zbožnosti. Kdo dával almužnu, dosáhl odpuštění svých vin. Dávat almužnu se rovnalo přinášení oběti.

Otevřete si Starý zákon. Téměř na každé stránce vystupuje Bůh jako advokát chudých a ten, kdo chce patřit k Bohu, musí se postavit na stranu chudých. Tato opce chudých pokračuje i v Novém zákoně až do dnešních dnů. Právě v oběti života, kterou Pán přinesl, získává láska k chudým a ztraceným své poslední prohloubení. Neuvěřitelně rychlé rozšíření Kristova poselství v západním kulturním prostoru by bez lásky k chudým bylo nemyšlitelné.

Chudoba je všude, i mezi námi. Jen před ní nesmíme zavírat oči. Ano, my křesťané potřebujeme mít pohled upřený na chudobu, na lidi ve finanční nouzi a v tísní a dávat jim odpověď: penězi a přátelským slovem.

Chtěl bych toto zamyšlení uzavřít slovem apoštola Pavla. Píše svému příteli Timotejovi, který spravoval církev v Efezu:

Důtklivě připomínej těm, kdo jsou na tomto světě bohatí, aby si o sobě nemysleli kdovíco a aby neskládali svou naději ve věc tak nejistou, jako je bohatství, ale v Boha, který nám všechno hojně poskytuje k užívání. Ať konají dobro, obohacují se dobrými skutky a rádi štedře rozdávají. Tak si mohou naskládat pěkný základ pro budoucnost, aby dosáhli pravého života (1 Tim 6,17-19).

Vision 2000-1/2001

Překlad -š-

Mé peníze patří Bohu

Zkušenosti se zacházením s hmotnými statky

Podobenství o svěřených penězích v době mého mládí velice oslovovalo moji hrdost. Chvála, jaké se dostalo služebníkům za svěřené stříbrňáky, mě nejen ideově orientovala, ale představovala pro mě jasný úkol zacházet efektivně s penězi.

Naopak velice mě vždy zarazil příběh bohatého mladíka. Nebyl jsem ochoten jej akceptovat. A i když jsem se tehdy vážně snažil obětovat z lásky ke Kristu čas i peníze, mnoho z toho zůstalo jen jako hrdý projekt sebeuplatnění a seberealizace.

Jako technik jsem byl profesionálně povinen dbát na efektivnost a racionálnost, a tak se u mne rozvíjel dvojaký vztah k penězům. Na jedné straně jsem se radoval ze svého blahobytného života, na druhé straně jsem měl špatné svědomí kvůli chudobě ve světě. Tato rozpolcenost se ještě prohloubila před několika lety v klášterním tichu.

Z knihy křesťanského finančního poradce Larryho Burketa⁽¹⁾ mi bylo jasné, že peníze samy o sobě jsou zcela neutrální prostředek směny a bohatství není hříchem. Nicméně je známo, že s rostoucím bohatstvím je těžké přijít do nebeského království. A je všeobecně známo, že my zde na Západě si žijeme lépe než 98% světového obyvatelstva.

Nakládání s penězi (dobré hospodaření s nimi) vede vždy k pokušení udělat si z nich *poklad*. Pak se stanou nebezpečím, protože *kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce*. Pak se věcný směnný prostředek stane ovládajícím mamonem. Srdce nemůže sloužit dvěma pánům. Musí se rozhodnout mezi Bohem a mamonem.

Toto rozhodování předpokládá, že sám sebe a svůj život zcela odevzdám Bohu. To může být vždy neobratné, ustrašené a nedokonalé. Ale podle mé zkušenosti je to jediná cesta z postupující závislosti.

Bohu, Pánu dějin, náleží všechno, i **moje** peníze. Svěřil je pouze do mé správy a budu je muset (stejně jako J. D. Rockefeller) jednou zcela opustit.

Od několika let po dlouhých rozhovorech s manželkou nám tento postoj přinesl v manželství velké osvobození. Prvním viditelným znamením byl tehdy desátek. Tím, že jsme deset procent svého rodinného příjmu odevzdávali církvi, charitě, dětským vesničkám, chudým v misijních zemích, chtěli jsme ukázat, že Bůh je vlastníkem našich hmotných statků. Navíc v rozhovorech a v modlitbě jsme chtěli poznat, co Bůh s naším přebytkem zamýšlí.

Zde nám dal Larry Burkett pomocné pokyny. Doporučuje prozkoumat výdaje (nejlépe tím, že se vede domácí účetnictví alespoň tři měsíce) o jednotlivých životních potřebách (potravin, bydlení, ošacení, povolání, zdraví), přáních (rozhodování ve vztahu ke kvalitě věcí, kultura, dovolená, móda, pamlsky) a zvláštních přáních (hobby a jiná rozhodnutí po zajištění běžných povinností).

Každý z nás musel za svůj osobní život vyhodnotit a roz-

PROSTĚ VŠECHNO

Bohatství Johna Davida Rockefellera (1839-1937), nejbohatšího muže v dějinách USA, obnášelo tehdy 1,53% hrubého sociálního produktu (BSP) USA. 45letý Bill Henry Gates III., dnešní nejbohatší muž světa, dosahuje svými 80 miliardami dolarů dnes jen 1% BSP. Protože je ještě mladý, může Rockefellera dostihnout. I tak představuje jeho majetek dvojnásobek BSP Nigérie se 117 miliony obyvatel.

Z internetové stránky www.forbes.com se dovídáme, že miliardáři se stávají stále mladší lidé, a to na úkor chudých. K tomu existuje tato historka o J. D. Rockefellerovi: Když byl dotázán na nerovnoměrné rozdělení bohatství mezi chudé a bohaté, řekl jednou: »I kdybych dal každému chudákovi jeden dolar, měl by každý z nich jen jeden dolar, ale já bych byl chudší o miliony.«

Hlavního Rockefellerova účetního se někdo zeptal: »Co vlastně po sobě zanechal pan Rockefeller po své smrti? Víme, že byl nesmírně bohatým člověkem.« Otázaný odpověděl krátce a výstižně: »Všechno.«

hodnout, jak to odpovídá Božímu plánu.

Pro odhalení Božího plánu dává nám autor následující pevné směrnice:

- * *Nedělejte dluhy a nestávejte se ručiteli.*
- * *Proveďte si své nákupní zvyky.*
- * *Dejte Bohu příležitost, aby se o vás postaral, a modlete se při každém výdaji.*
- * *Radte se s členy rodiny a nepodléhejte hned každému přání.*
- * *Provádějte jen takové obchodní operace, které vám dovoluje vaše svědomí, a nedávejte všechn svůj čas vašemu povolání.*

Jedna věta mě obzvláště oslovila: »Je jen jeden jediný důvod, proč Bůh křesťanovi může dát nadbytek bohatství: takový člověk se stal bohatým, aby měl dostatek prostředků pro péči o ty, kteří jsou v nouzi. Protože k pravému bohatství patří dar dále rozdávat.«

Dále rozdávat nám jako dětem připadalo nejdříve lehké. Nyní v důchodovém věku (podle lidských měřítek zajištěném) jsme pomocí blízkého křesťanského finančního poradce udělali rozbor našeho finančního hospodaření, našich životních potřeb, přání a zvláštních přání. Chtěli jsme při tom lépe naslou-

chat Bohu, jak máme nakládat s penězi, které nám byly v nemalé míře svěřeny do správy.

Podle doporučení Larryho Burketa jsem začali praktikovat sponzorství. Radí nám, abychom u těch, kteří potřebují pomoc, stavěli na první místo ty, kteří se orientují na svépomoc. Křesťanské organizace by měly být hodnoceny stejným způsobem:

- * *Šíří organizace zřetelně Kristovu radostnou zvěst? Mění svou prací lidský život v duchu Kristově?*
- * *Má organizace vytyčené cíle a dosahuje jich? Žije, nebo pomalu skomírá?*
- * *Souhlasí život těch, kteří organizaci vedou, se zásadami evangelia?*
- * *Kolik prostředků se vynakládá na získání dalších darů?*
- * *Dávejte štedře podle Boží vůle, ale buďte také jako dobří správcové kritičtí a obezřetní. Žádejte za Boží peníze vždy to nejlepší.*

A tak mi nezbyvá než popřát vám i sobě, abychom byli vždy dobrými správci Božího majetku.

Vision 2000-1/2001

⁽¹⁾ Larry Burkett: Christ und Geld. Schulte & Gehrt, Asslar 1990

Ze spoření k otroctví peněz

»Časem jsem se stal lakomcem«

Jako dítě a mladík jsem takový pocit, jako by peníze byly něco špatného a zdrojem všeho zla, všemi prostředky potlačoval. Za mladých let, která jsem prožil v cizině a těžce se přitom probíjel, poskytoval jsem tu a tam nějakou službu a myslel jsem, že mi za to platí málo nebo nic.

Časem jsem se s postupně narůstající bídou stal lakomým a rozladěným a nakonec jsem se týden po týdnu bál, že už nebudu mít na nájemné a další životní potřeby, o darech a dárcích pro druhé ani nemluvě. Různé události přispěly nakonec k tomu, že jsem jednoho dne stál u trosk vlastního života, a to byla právě ta nanejvýš pozeňhaná zkušenost.

Stalo se, že právě v tu dobu Pán vstoupil zvláštním způsobem do mého života tím, že mě přivedl na katecheze a nakonec do jednoho katolického společenství, kde Boží slovo nemělo zůstat pouhou literou, nýbrž mělo být prověřeno v každodenním životě. Tak jsem v této souvislosti

navštívil jednu kající bohoslužbu, která vyústila do hojného agapé, a to v postní době!

Náhle jsem prostě pochopil, jak jsem slabý. Bez všech těch nesčetných a mnohoznačných darů, které Bůh nám lidem dopřává, nejsme prostě schopni života, a když umím tyto pěkné věci života přijímat jako Boží dar, jsou tím povzneseny a ospravedlněny. Konečně v Mt 19,24 čteme, že pro bohaté bude obtížnější přijít do nebeského království než pro velblouda projít uchem jehly, nikoliv však, že je to nemožné!

Mám tento rozdíl za podstatný, neboť z toho plyne, že všem věcem, tedy i penězům, musíme dát správné místo, ale nemůžeme je stavět ani nad sebe, ani nad Boha. I peníze jsou pouze věc, pouze prostředek, i když s velkou přesvědčovací mocí... Když však je věc použita správně, podle svého příslušného cíle, může dokonce způsobit nádherné věci. A to je odrazový bod!

Stal jsem se v době svého učení neobráceným otrokem peněz tím, že jsem jimi pohrdal, a byl jsem na to současně pyšný. Tak jsem ale poznal povahu peněz i svou vlastní slabost. Bůh mi dal poznání svobody a od té doby mohu nakládat s penězi bez komplexů a bez komplikací, i když k dokonalé a úplné křesťanské svobodě je ještě dlouhá cesta... Dnes vím, že vše je Božím darem, a mohu to také bez obtíží přijímat. Není to snad pro nás zahanbující, když chceme nějakého člověka

obdarovat, a on tento náš dar nepřijímá? Bůh ví, že jsme svobodní, svobodní páni i nad penězi, proto nás Ježíš varuje před otroctvím, když se podřizujeme penězům.

Tak nás může běh života naučit mnohému; když dávám, mohu také přijímat. I život, který jsem dostal, nemohu vrátit, nýbrž jen předat dále. Tak je tomu v lásce a láska je předpokladem života. Když mi Bůh něco dává z lásky, proč bych to neměl přijmout?

Martin Ploderer

Pohoršení protestantů

Po tragédii lanové dráhy v rakouském Kitzsteihornu bylo nejdříve pořádáno několik ekumenických smutečních bohoslužeb. Pro mnohé bolesti stížené katolíky to bylo nedostačující. »A to je všechno?« bylo slyšet na konci takových shromáždění. Katolíci jsou zvyklí, že se za zesnulé obětují mše svatá.

Proto arcibiskup Eder trval na tom, že v salcburském dómě se bude slavit řádné rekviem. Evangelíci se zapojili do bohoslužby slova: kardinál Schönborn se vystřídal s evangelickým zemským biskupem a evangelická superintendantka ze Salcburku četla přímluvy. Pak ovšem pokračovala ryze katolická liturgie.

A to byl kámen úrazu. Na salcburského arcibiskupa se sypala veřejná kritika. Prý »pohoršlivým způsobem zacházel se smutkem lidí, kteří nejsou římskými katolíky«. Porušil údajně »příkaz lásky našeho Pána a Spasitele«, tak a podobně to zaznívalo z »otevřených dopisů« z horního patra protestantů.

Nic nepomohlo biskupovo ujištění, že zcela samozřejmě do této mše svaté jsou zahrnuti všichni, kteří tragicky zahynuli, ani poukaz na nespornou skutečnost, že právě největším darem, jaký je možno dát zesnulým, je oběť mše svaté.

Co vězí za tímto pohoršením? – Nemůže snad protestantské vedení snést, že katolíci mo-

hou pro své zemřelé udělat něco více, což se při tomto televizním přenosu jasně ukázalo? Vězí za tím komplex protestantské menšiny, který měl být zaretušován tím, že obě vyznání »vystoupí rovnocenně«?

Zvláště politování hodné ovšem je, že se ke slovu přihlásili i kritikové z katolické strany. (Eder je »konzervativní a věrný Římu«, kterému je třeba dát co proto.) Poukazuje se na »Ekumenický direktář«, který doporučuje »v době neštěstí při veřejných smutečních shromážděních« ekumenické bohoslužby, a v budoucnosti prý bude nezbytné dodržet tyto směrnice...

Doporučení (nikoliv předpisu!) ekumenického direktáře bylo učiněno zadost při jiných ekumenických smutečních shro-

mážděních. Kdyby při všech »veřejných příležitostech« mohly být jen ekumenické bohoslužby, aby to nikoho nepohoršilo, za chvíli bychom nesměli slavit mši svatou. Že by ovšem byli rozčarováni katolíci, to zřejmě pro »slavnostní ekumeniky« nehraje žádnou roli.

Má se snad potlačit mše svatá, protože katolická církev odmítá intercelebraci a společnou »večeři«?

V ekumenismu můžeme pokročit jen tehdy, když budou nejen katolíci respektovat náhledy protestantů, ale také protestanté budou brát ohled na přesvědčení katolíků.

*Josef Bauer
Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt
50/2000*

Život zasvěcený lásce a smíru (7)

P. dr. Augustin Rösch TJ vypráví své otřesné zážitky z berlínského vězení SS Moabit před 56 lety

ŘETĚZ POŽEHNÁNÍ

Při jedné procházce mi zašeptal ten za mnou (jeden Rakušan): »Vy jste ten jezuitský kněz?« Pokýval jsem hlavou. (Dnes přišli noví ostří bachaři, je nutná opatrnost.) »Pater, nemáte růženec?« - »To je těžké, velmi těžké.« - »Čelem vzad! A marš!« Tohle komandování není nic krásného, ale tentokrát se to hodilo. Teď jsem se ocitl za Rakušanem. Byl to již starší pán a udělal na mě velký dojem. Teď mi může lépe rozumět. »Trpělivost,« šeptal jsem, »pokusím se o všechno, abych vám nějaký opatřil.« Přikývl, očividně spokojený.

Následující noc jsme měli strašný zážitek. Byl opět letecký poplach. Strážníci kontrolovali ze dvora, zda jsou na všech celách zatemněná okna. Pronikavý křik: »Zhasnout světla!« Zdánlivě bez účinku. Ještě hlasitější volání. Najednou zazněly výstřely a strážníci vtrhli na chodby. Muselo to být nad námi, docela blízko bratra Mosera. Bylo to u jednoho starého faráře z Bavorska, který byl transportován spolu s námi z Mnichova jako oběť pomluvy místních policajtů. Ležel těžce nemocný na své pryčně, protože měl zánět žil, nemohl se vůbec hýbat, ani zatemnit. Měl štěstí, že střely zamířené do jeho okna se neodrazily od mříží. Úlomky by jej mohly těžce zasáhnout. Bachaři vtrhli do jeho cely a nadávali, že nezatáhl zatemnění.

Náhle uviděl jeden z nich na pryčně farářův růženec. Jeden dobrý hlídač mi pak vyprávěl, jak strašně kvůli růženci řvali a nadávali. On sám byl katolík a těžce to nesl. Tu mi přišla na mysl Rakušanova prosba. Zeptal jsem se hlídače: »Mohl si farář nahoře svůj růženec ponechat?« »Myslím, že ano, ti křiklouni

jsou zase pryč, nebyli od nás,« odpověděl. »Myslíte si, že by mi ho na jeden den půjčil?« - »To je moc těžké. Kdo ho má odnést a zase přinést? A nač vůbec chcete růženec?«

»Moc rád bych měl růženec.«

»Pro sebe nebo pro druhého?« - »Pro sebe i pro druhého.« Bylo to večer. Musel udělat zase pochůzku po celém našem poschodí. Zamkl moji celu a nechal mě samého po krátkém: »Vrátím se.« Měl službu tři hodiny a po šesti hodinách odpočinku musel nastoupit znovu. Musel jsem na pryčnu. Kvůli poutům jsem spal velmi špatně, ale po dvou hodinách jsem přece usnul.

Tu jsem uslyšel, že někdo opatrně otevřel moji celu, aby nedělal hluk. Těchto nočních návštěv jsme se velice báli. Stávalo se, že vězně v polospánku vyslychali. Nejednou při tom dopadl špatně. Ale cela musela být jasně osvětlena, lampa svítila 10-15 cm od hlavy. Poznal jsem dobrého dozorce z včerejšího večera. Tiše zašeptal: »Pater, spíte?« - »Špatně, kvůli poutům.« - »Pomůžu vám. Poslední kontrola je už pryč... sundám vám pouta.« Zdálo se mi, že sním. Ruce byly volné, mohl jsem si protřít dlaně, volně hýbat pažemi, konečně jsem si mohl lehnout na bok. Nemohl jsem to pochopit.

PUTUJÍCÍ RŮŽENEC

Dozorce se na mě dobrotivě podíval a řekl: »To udělá dobře, když můžete ležet a spát bez pout, vidíte? A ještě něco, mám pro vás... růženec. Mám dva. Jeden od mé matky a druhý od jedné ženy. Ten od matky vám půjčím, dokud tu budu. Než půjdu pryč, nějaký ve městě opatříme. Dobrou noc, pater.«

Nestydím se říct, že jsem radostí plakal a také brzy usnul. Krátce před šestou ten dobrý

člověk zase přišel. »Bohužel, bohužel, musím vám opět nasadit pouta. Ve jménu Božím. Ale teď máte růženec. Jenom se s ním nedejte překvapit!«

Nyní bylo možné poslat tento růženec také druhým. Šlo to tak: Brzy jsem věděl, především z procházek v kruhu na dvoře, kdo chtěl růženec. Kde to bylo možné, měl ho mít během dne půl hodiny. Turnus vypadal tak: V pondělí ráno jsem jej předal jednomu příteli poklizeči: ten ho zanesl Rakušanovi. Odtud putoval růženec dále, až se v úterý večer vrátil zase ke mně. Někdy to bylo těžké, ale po čase se podařilo opatřit z města tolik růženců, že každý, kdo chtěl, si ho mohl podržet. Později mi jeden vězeň řekl: »Otče, dříve jsem se vůbec růženec nemodlil, ale v nouzi zajetí, mého a tolika kamarádů, jsem prožil a pochopil, jaké světlo, jaká síla a jaká milost a radost se skrývá v tajemstvích růžence. Ve své opuštěnosti jsem se někdy modlil žaltář a prosil o pomoc naší Paní.«

POSLEDNÍ DNY

Druhá polovina dubna 1945. Pomalu se schylovalo ke konci. 19. dubna se před obávaným lidovým soudem konalo přelíčení proti mým dvěma přátelům, o jejichž život jsme se velice

obávali. Mnoho modliteb pomohlo. Jeden byl osvobozen a druhý obdržel tři roky vězení. Radovali jsme se z toho z celého srdce. Co byly tři nebo patnáct nebo i více roků několik dní před blížícím se koncem!

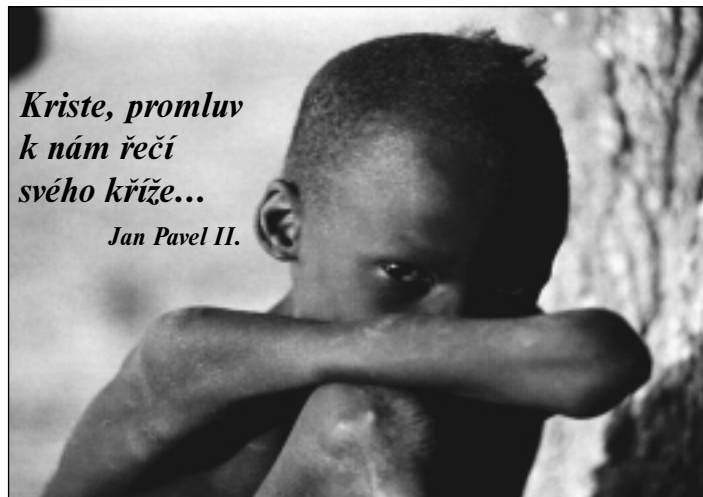
20. dubna, v den narozenin bývalého mocipána, proti vši naději doufali mnozí vězni ve všeobecnou amnestii. O to úděsněji zněla zpráva, že právě ten den bylo nedaleko odtud popraveno 30 vězňů. Procesy už se nemohly konat jako dříve. Kvůli pouličním bojům byly některé ulice zavřeny a soudci se už neukázali.

21. dubna byli různí vězni propuštěni, ti, kteří byli soudem osvobozeni, ale i jiní. Na koho ta volba padla a podle jakých hledisek se postupovalo, se nám nepodařilo odhalit. Zbyla nás asi stovka. O to tíživěji nás zkrušovala jistota: »Budeme zabiti, popraví nás krátce před koncem války; neuvídíme již svobodu, svou vlast a své drahé!«

JAKO V KATAKOMBÁCH

Neděle 22. dubna časné ráno. Pro tuto jistotu smrti zkoušel jsem všechno, abych našel možnost sloužit pro katolické společenství mši svatou. (Poznámka: Pater Rösch v těch dnech již nebyl na samotce. Vězni byli vzhledem k těžké dělostřelecké palbě přemístěni do sklepa.) Bůh byl ve své nekonečné dobrotě milostivý.

(Pokračování příště)

Kriste, promluv k nám řečí svého kříže...

Jan Pavel II.

Život Kristův (18)

XVIII. Ježíš Kristus:

Syn niterně sjednocený s Otcem

1) „ABBA - můj Otče.“ Všechno to, co jsme řekli v předešlé katechezi, nám dovoluje, abychom hlouběji pronikli do jedinečného a výjimečného vztahu Syna k Otcovi, jak se o něm hovoří v synoptických evangeliích, v Janově evangeliu i v ostatních novozákonních knihách. Jestliže se v Janově evangeliu nachází celá řada výroků, které jasně vyjadřují tento vztah (řekli bychom jakoby „v první osobě“), pak u synoptických (Mt a Lk) se setkáváme s frází, která představuje jakýsi klíč k danému tajemství: *A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otec nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit* (Mt 11,27; Lk 10,22).

Syn tedy zjevuje Otce jako ten, kdo ho zná, a jako toho, který Syna poslal, aby skrze něho definitivním a rozhodujícím způsobem „promluvil“ k lidem (srov. Žid 1,2). Ba co víc, Otec vydal tohoto svého jednorozeného Syna pro spásu světa, aby člověk v něm a skrze něho dosahoval věčného života (srov. Jan 3,16).

2) Ježíš dával mnohokrát, zejména při poslední večeři, zřetelně najevo svým učedníkům, že mezi ním a Otcem existuje jedinečný vztah a že jsou hluboce niterně sjednoceni. Když se Ježíš loučil se svými apoštoly před tím, než se vydal cestou utrpení, v průběhu své velekněžské modlitby pronesl tato slova: *Všechno mé je tvé a všechno tvé je mé* (Jan 17,10). Současně vyprošoval jednotu pro své učedníky jak přítomné, tak budoucí. Tato jednotu či společenství má úzký vztah k oné jednotě, která panuje mezi Otcem a Synem. Ježíš tedy prosí: *Ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. A slávu, kterou jsi dal mně, dal jsem já jim, aby*

byli jedno, jako i my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak ať i oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a žeš je miloval, jako jsi miloval mne (Jan 17,21-23).

3) Když se modlí za jednotu mezi svými učedníky a svědky, Ježíš současně ukazuje, jaká jednotu a jaké „společenství“ existuje mezi ním a Otcem: Otec je „v“ Synu a Syn je „v“ Otcovi. Toto obzvláštní přebývání v druhém a vzájemné pronikání jakožto výraz společenství osob ukazuje míru vzájemného darování se a niternosti vztahu mezi Otcem a Synem. Ježíš osvětluje toto společenství výrokem: *Všechno mé je tvé a všechno tvé je mé* (Jan 17,10). Jedná se o společné vlastnění téže esence a současně se jedná o vztah obdarování. Vždyť Ježíš říká: *Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe* (Jan 17,7).

4) V Janově evangeliu můžeme pozorovat známky pozornosti, úžasu a usebranosti, s nimiž apoštolové naslouchali těmto Ježíšovým slovům, když byla pronášena ve večeradle, v Jeruzalémě, v předvečer velikonočních událostí. Hlubokou pravdu obsaženou ve velekněžské modlitbě Ježíš určitým způsobem vyjádřil již dříve o dni slavnosti posvěcení chrámu. Na otázku těch, kdo se shromáždili: *Jsi-li ty Mesiáš, řekni nám to otevřeně* (Jan 10,24), Ježíš odpověděl: *Řekl jsem vám to, a nevěříte. Skutky, které konám ve jménu svého Otce, vydávají o mně svědectví* (Jan 10,25). Dále pak Ježíš tvrdí, že ti, kdo mu naslouchají a věří, patří do jeho ovčína, a to díky daru, který má svůj původ v Otcovi: *Moje ovce slyší můj hlas a já je znám... Můj Otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo. Já a Otec jedno jsme* (Jan 10,27-30).

5) Reakce Ježíšových protivníků byla v tomto případě násilnická: *Židé opět brali kameny, aby ho kamenovali* (Jan 10,31). Když se Ježíš dotazuje, pro který skutek pocházející od Otce jej chtějí kamenovat, tito lidé odpovědi: *Pro dobrý skutek tě nechceme kamenovat, ale pro rouhání: ty jsi člověk, a děláš ze sebe Boha* (Jan 10,33). Ježíšova odpověď je naprosto jednoznačná: *Nekonám-li skutky svého Otce, nevěřte mi. Jestliže však je konám a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste poznali a pochopili, že Otec je ve mně a já v Otcovi* (Jan 10,37-38).

6) Povšimněme si dobře významu tohoto klíčového bodu Kristova života a jeho zjevení. Proti pravdě ohledně jedinečného vztahu a obzvláštní jednoty mezi Otcem a Synem se stavěli židé: Pokud jsi Božím Synem v tom smyslu, jak to vyplývá z tvých slov, pak ze sebe ty, člověk, činíš Boha. V tomto smyslu se tak dopouští největšího myslitelného rouhání. Posluchači tedy velmi dobře pochopili pravý význam Ježíšových slov: jakožto Syn je „Bohem z Boha“ - „je soupodstatný s Otcem“. Ale právě kvůli tomu nepřijali jeho slova, ba co více, postavili se proti těmto slovům velmi rezolutně. I když v této situaci nedošlo ke kamenování (srov. Jan 10,39), den po pronesení velekněžské modlitby pronesené ve večeradle byl Ježíš odsouzen k smrti na kříži. Při této příležitosti pak přítomní židé volali: *Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže!* (Mt 26,40) a posmívali se Ježíšovi: *Spoléhal na Boha, ať ho vysvobodí, má-li v něm zalíbení. Přece řekl: Jsem Boží Syn* (Mt 27,43).

7) Rovněž v hodině Kalvárie Ježíš potvrzuje svoji jednotu s Otcem. Jak můžeme číst v listu Židům: *Ačkoli to byl Syn, naučil se svým utrpením poslušnosti* (Žid 5,8). Ovšem tato poslušnost až k smrti na kříži (srov. Flp 2,8) představuje poslední a neodvolatelné vyjádření Ježíšovy niterné jednoty s Otcem. *Ve tři hodiny*

Ježíš zvolal mocným hlasem - Eloi, Eloi, lema sabachthani? - to je v překladu - Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? (Mk 15,39) Tento výkřik - i když slova hovoří o opuštěnosti, jakou ve svém lidském nitru zakoušel trpící Ježíš - vyjevuje niterné spojení Syna s Otcem při naplňování úlohy, kterou mu Otec svěřil: *Dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych vykonal* (Jan 17,4). V tomto okamžiku se projevila jednotu mezi Otcem a Synem ve své definitivní božsko-lidské hloubce tajemství vykoupění světa.

8) Ještě ve večeradle Ježíš říká svým apoštolům: *„Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otcovi než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce - a to nám stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. ... Nevěříš, že já jsem v Otcovi a Otec že je ve mně?“* (Jan 14,6-10) „Kdo viděl mne, viděl Otce.“ Celým Novým zákonem proniká tato hluboká pravda evangelia. Syn je odleskem jeho, tedy Otcovy slávy a výraznou podobou jeho podstaty (srov. Žid 1,3). Je obrazem neviditelného Boha (srov. Kol 1,15). Je sebezjevením Boha. Když se stal člověkem a vzal na sebe podobu služebníka a stal se poslušným až k smrti (srov. Fil 2,7-8), stal se zároveň pro všechny, kdo mu naslouchají, cestou vedoucí k Otcovi a tím zároveň také pravdou a životem (srov. Jan 14,6).

Věřící při nelehkém úsilí o to, aby se připodobňovali Kristu, jak říká Pavel: oblékají nového člověka a obnovují se kvůli plnému poznání Boha (srov. Kol 3,10), a to vše k obrazu Toho, kdo je jejich vzorem. Na tom všem bezpečně stojí křesťanská naděje.

Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM

Chceš-li, pojd' za mnou...

Pastýřský list arcibiskupa J. Graubnera pro 1. neděli postní roku 2001

Draží bratři a sestry, začali jsme přípravu na Velikonoce, vstoupili jsme do postní doby. Někteří z Vás se ptají: Co v postě nesmím, kdy a jak se musím postit, kdy musím do kostela?

Církev nám říká, že na Popelčnický středu a Velký pátek se musíme postit nejen od masa, ale pouze jednou za den se můžeme dosyta najíst. Také nám přikazuje každou neděli a zasvěcený svátek být na celé mši svaté. Ale ani ten, kdo toto všechno splní, nemůže si myslet, že to stačí pro získání nebe. Mladík z evangelia se Ježíše ptal lépe: Mistře, co mám dělat, abych dosáhl věčného života? Podobně se i my můžeme ptát: Co mám dělat, abych prožil půst dobře?

Ježíšova výzva k obrácení a pokání nemíří především na vnější skutky, ale na obrácení srdce. Bez něho zůstávají kající skutky neplodné a lživé. Zato vnitřní obrácení nutí k tomu, aby se tento postoj projevil i na venek.

Vnitřní pokání je nové zásadní zaměření života k Bohu a rozchod s hříchem spojený s odporem vůči špatným skutkům, které jsme spáchali. Přináší touhu po polepšení, naději na Boží milosrdenství i bolest nad hříchy – zkroušené srdce.

Celá postní doba, stejně jako každý pátek v roce, jsou závažné chvíle pokání. Je to doba vhodná pro duchovní cvičení, kající pobožnosti, kající pouti, dobrovolná odřikání, půst, almužnu, pomoc potřebným a smíření rozvaděných. K postní době samozřejmě patří i dobrá svatá zpověď. Někteří lidé považují za užitečné jen ty skutky, z nichž má někdo užitek, ale proč prý odřikání jídla či příjemných věcí?

1. Každá dobrovolná oběť nabídnutá Bohu ve spojení s Kristovou obětí na kříži má neko-

nečnou cenu, ať už jde o tiché snášení utrpení, trpělivost v těžkostech a v prosazování pravdy a spravedlnosti, obětavou práci pro druhé, či starost o rodinu, s láskou přijímanou každodenní námahu, ale i o vlastní pokoření s vyznáváním vin a laskavé napomínání chybných, nebo jen odepření si příjemností.

2. Skutky pokání a odřikání přispívají k tomu, abychom dovedli získat nadvládu nad svými pudry a svobodu srdce. Jak jinak bychom mohli pravdivě říkat: buď vůle tvá, kdybychom se nedovedli ovládnout? Jak bychom mohli říkat: Kristus ve mně musí růst a já se menšit, kdybychom se nezříkali sebe? Jak bychom mohli být naplněni radostí z Boha, kdybychom byli plní sebe a světa?

Člověk soustředěný na obrácení svého srdce se neptá, jestli má zakázané maso v pátek, či taneční veselí nebo televizi v postní době. On spíše touží přidat další skutky pokání, protože nemůže mít pocit, že už nemá zač dělat pokání. On dobrovolně a svobodně dodrží tradice odřikání a ještě přemýšlí, kde by měl pokání přidat, takže dnes stále přibývá lidí, kteří v pátek nejen nejedí maso, ale drží i přísný půst, nebo v televizi sledují jen zprávy.

Některým lidem je zatěžko svobodně přijmout výzvu církve k dobrovolnému pokání, protože jsou zvyklí sledovat jen plnění vnějších skutků, nebo čekají na přikazování povinností. Ti by měli častěji hledět na Ježíše a všimnout si, jak on nechává lidem svobodu a čeká, že se dobrovolně rozhodnou pro náročnou cestu: Chceš-li, pojd' za mnou... Kdo chce jít za mnou, ať vezme svůj kříž a následuje mne. A mnozí ho poslechli.

Podobně je to u nás se svěcením zasvěcených svátků. Kromě každé neděle, která je podle

apoštolské tradice prvním zasvěceným svátkem, se musí zachovávat ještě dalších deset, z nichž některé může biskupská konference po předchozím schválení Apoštolským stolcem zrušit, nebo přeložit.

U nás je zasvěceným svátkem jen Narození Páně – první svátek vánoční, a Nový rok – Matky Boží, Panny Marie. Biskupové nechtěli slavení dalších dnů nařizovat pod těžkým hříchem, ale naléhavě vyzývají všechny věřící, aby následující svátky dobrovolně slavili jako zasvěcené – tedy účasti na mši svaté, a pokud je to možné, i pracovním klidem:

Zjevení Páně – 6. ledna, Nanebevstoupení Páně, Těla a Krve Páně – Boží Tělo, Neposkrvněné početí Panny Marie a Nanebevzetí Panny Marie, ze svátků svatých: svatého Josefa, sv. Petra a Pavla a Všech svatých.

Z národních patronů takto slavíme sv. Cyrila a Metoděje a svatého Václava, které jsou i státními svátky a máme pracovní volno.

Protože není snadné si svátky zapamatovat, bude jejich seznam vyvěšen ve všech kostelích.

Sestry a bratři, už víc než deset let se náš národ raduje ze svobody a zároveň zakouší, jak těžké je užívat svobody dobře. Myslím, že k dobrému životu ve svobodě by ostatním měli pomáhat především ti, kteří poznali svobodu Božích dětí, které nejenže byly zbaveny pout hříchu, ale také svobodně jdou za svým Pánem, Kristem. Využijme této postní doby k tomu, abychom své obrácení k Pánu žili horlivěji, než se nám přikazuje. Tak se dobře připravíme na přijetí velikonočního daru vykoupení a pravé radosti.

*K tomu Vám všem
ze srdce žehná*

*arcibiskup
Jan Graubner*

PATERO CÍRKEVNÍCH PŘIKÁZÁNÍ

1. O nedělích a zasvěcených svátcích se účastnit mše svaté a zachovat pracovní klid.
2. Vyzpovídat se ze svých hříchů aspoň jednou za rok.
3. Přijmout Svátost oltářní aspoň ve velikonoční době.
4. Zdržovat se od požívání masa a zachovávat půst újmy ve stanovené dny.
5. Přispívat církvi na její potřeby.

ZASVĚCENÉ SVÁTKY

Všechny neděle, Slavnost Narození Páně a Slavnost Matky Boží, Panny Marie.

CÍRKEV DOPORUČUJE STEJNĚ SLAVIT

Zjevení Páně, Nanebevstoupení Páně, Těla a Krve Páně, Neposkrvněné početí P. Marie, Nanebevzetí P. Marie, sv. Josefa, sv. Petra a Pavla, sv. Cyrila a Metoděje, sv. Václava a Všech svatých.

POSTY

Popelčnický středa a Velký pátek jsou dny přísného postu: Zdrženlivosti od masa i újmy v jídle. Zdrženlivost od masa zavazuje od 14 let, újma v jídle od 18 do 60 let.

Každý pátek, pokud na něj nepřipadne církevní slavnost, je dnem pokání. Forma pokání je půst od masa nebo jiný kající skutek nebo modlitba. Celá postní doba je časem kající praxe církve.

Před každým přijímáním Svátosti oltářní je eucharistický půst aspoň 1 hodinu.

(Rozhodnutí ČBK ze dne 4. 7. 2000)

LITURGICKÉ ČTENÍ -

pokračování ze str. 3

mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“ Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!‘“ Potom ho (ďábel) zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: ‚Svým andělům dá o tobě příkaz, aby tě ochránili, takže tě ponosou na rukou, abys nenarazil nohou na kámen.‘“ Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!‘“ Když ďábel dokončil všechna pokušení, opustil ho až do určeného času.

Vážení přátelé, milé sestry a bratři,

v 30. čísle Světla minulého roku jsme Vás informovali o naší práci, práci brněnské Nadace sv. Františka z Assisi, která pro nejvíce ohrožené lidi a děti celého světa nakupuje a obstarává věci nutné k záchraně jejich života. Tyto věci potom Nadace odesílá v kontejnerových zásilkách sestrám misionářkám lásky Matky Terezie z Kalkaty, protože máme záruku, že sestry je doručí tam, kam jsou určeny. Jen v loňském roce jsme poslali do Indie zboží v hodnotě 3 504 997 Kč.

Současně jsme Vám nabídli možnost zapojit se do této pomoci lidem, kteří se dlouhodobě nacházejí v nepředstavitelné bídě.

Dnes bychom chtěli upřímně poděkovat všem za finanční i věcné dary. Částka, kterou jste zaslali na náš účet u Union banky Praha č. 90047338/3400 VS: 009 činila k 31. 12. 2000 428 000 Kč. A další příspěvky stále přicházejí.

Tyto peníze jsme použili na nákup zdravotnického materiá-

lu, který jsme spolu s věcnými dary odeslali 25. 10. 2000 velkoobjemovým kontejnerem do indické Kalkaty. Za zbylé peníze jsme letos nakoupili deky. Ty spolu s dalšími věcmi odešleme po obdržení pokynů sester misionářek lásky do oblastí, kde je to nejvíce potřeba.

Na závěr připojujeme poděkování sestry Mary John M. C. určené všem, kdo nezapomínají na Kristovy nejmenší, tedy zvláště Vám, čtenářům Světla:

Kalkata 19. srpna 2000

Drazí z Nadace sv. Františka z Assisi,

tento dopis Vám přináší naše modlitby, hlubokou vděčnost a převeliké díky od našich sester a lidí ze všech koutů Indie žijících v našich domovech za krásné dary použitého oblečení, psacích potřeb, dek aj. K těm dvěma posledním kontejnerům: v pořadí třetí kontejner s 938 balíky došel v pořádku dne 24. 5. 2000 a čtvrtý kontejner s 773 balíky dne 29. 7. 2000.

Bylo to od Vás opravdu pozorované a krásné, přispět tak velkodušně. Školní potřeby, sešity, pera, pryže přišly v pravý čas - v době, kdy dětem znovu začínala škola. Jste hodní, že jste na to pamatovali a sešitů poslali hodně. Sestry, které učí ve slumových školách, mnohokrát děkují.

Dva šicí stroje byly dopraveny do Bhopalu a do kalkatského Domu formace na Park Street. Dvě nádrže na vodu jsou výborné. Jedna byla dodána do Domova pro děti a druhá do Domova pro opuštěné umírající v Prem Danu v Kalkatě. Skříňky byly odeslány našim bratrům, kteří pracují v rehabilitačním centru pro malomocné v kalkatské čtvrti Tita-garh.

Ze všeho nejvíce jsou pak v Kalkatě třeba zdravotnické potřeby a my jsme Vám velmi vděční za to, že jste nám jich jak ve třetím, tak i ve čtvrtém kontejneru odeslali tolik. Bez Vaší podpory a všech těch, kdo přispěli k tomu, že kontejner mohl být vypraven, bychom nebyli schopni vykonat tak mnoho. Oblečení jsme z velké části

rozdělili mezi 2 600 lidí sužovaných malomocenstvím a jejich rodiny. Potřebují ho nejvíce a vítají ho s velkou vděčností.

Ještě jednou díky a Boží milost ať je s Vámi se všemi.

V lásce Ježíše a Marie

Sr. Mary J. M. C.

VÍKENDY PRO STARŠÍ ŽENY

Vikendy jsou určeny pro ženy, které prožívají „třetí věk“ svého života. Součástí víkendů jsou přednášky zaměřené na „radosti a starosti“ stáří, vztah k manželovi, dětem, vnoučatům, vztah k Bohu a prohloubení duchovního života. Během víkendu bude příležitost ke společným modlitbám, rozjímání, adoraci, mši sv., svátosti smíření i svátosti pomazání nemocných a k rozhovoru s knězem, který bude přítomen po celou dobu trvání víkendu.

Termíny a místa konání víkendů:

20. - 22. 4. 2001 Velehrad

25. - 27. 5. 2001 Velehrad (i manželské páry)

8. - 10. 6. 2001 Králupy

Cena pobytu: cca 400 Kč. V ceně je zahrnuto ubytování a strava. Přihlásit se můžete písemně na adresu: Centrum pro rodinný život, Marie Mourková, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc nebo telefonicky: 068/531 28 50 (M. Mourková - domů). **Na přihlášce uveďte:** jméno, adresu, PSČ, věk a datum víkendu. Podrobné informace budou účastníkům posílány před nástupem.

Poutní čtvrtky v katedrále

sv. Petra a Pavla v Brně v roce 2001

Každý čtvrtek se v katedrále koná poutní bohuslužba: Od 15.00 hod. - výstav Nejsvětější svátosti k soukromé adotaci. Od 16.30 hod. - společná adorace před Nejsvětější svátostí. Od 17.00 hod. - poutní mše svatá. Od 16.00 hod. - příležitost ke svátosti smíření.

Účast na společné adoraci a poutní mši svaté je obdařena plnomocnými odpustky za splnění obvyklých podmínek.

Zveme Vás na opakované úspěšné poutní zájezdy do LURD, LA SALETTE, ŘÍMA, MARIAZELL, MEDJUGORJE A KRAKOWA. Doporučujeme zvláště Lurdy a poutní místa Rakouska a Švýcarska. **Marta Vondráková, KCK MISIE, Masarykovo nám. č. 46, 751 03 Brodek u Přerova. Tel.: 0641/741150**

Vážení přátelé,

vzhledem k soustavnému porušování Listiny základních práv a svobod, která je součástí Ústavy České republiky, a podle níž „lidský život hoden ochrany již před narozením“, rozhodli se vyhlásovatelé Deklarace práv počatého dítěte, vyhlášené dne 22. listopadu 1999 v Praze, prohlásit den 25. března roku 2001 a dalších let třetího milénia **DNEM NENAROZENÝCH DĚTÍ**, jako apel na svědomí těch, kteří nerespektují jedinečnou hodnotu a nedotknutelnost lidského života, a na paměť statisíců zmařených životů nenarozených dětí v České republice.

Tento Den nenarozených dětí 1. března 2001 oficiálně vyhlásí Hnutí Pro život ČR, Asociace pro právní ochranu dětí a mládeže a Občanský institut.

Chcete-li se jménem Vaší organizace připojit k vyhlášení Dne nenarozených dětí, prosíme Vás o zaslání písemné podpory na e-mailovou adresu HYPERLINKmailto:prolife@prolife.cz nebo na adresu: Hnutí Pro život ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 54

POUŤ MANŽELŮ A RODIN VE ŠTERNBERKU

Římskokatolická farnost Šternberk ve spolupráci s Centrem pro rodinný život zve všechny na pouť manželů a rodin **v sobotu 24. 3. 2001.** V 10.00 hod. mše svatá ke účasti otce arcibiskupa Jana Graubnera s obnovou manželských slibů. Po menším občerstvení od 13.00 hod. do 14.15 hod. přednášky na různá témata života rodiny (např. Jak mluvit s dětmi o Bohu, Třetí třetina rozhoduje, aneb o seniorech a jejich životě). Pro děti bude v té době připraven zábavný program. Ve 14.00 hod. bude v kostele rozloučení s poutníky a sv. požehnání.

ITÁLIE

Italský ministr zahraničních věcí Enzo Bianco poprvé veřejně oznámil, že v době velkých oslav jubilejního roku v Římě měl několikrát »věrohodné důkazy«, že islámské fundamentalistické skupiny plánovaly v Římě pumové útoky. V rozhovoru pro deník »Il Messaggero« Bianco řekl, že kromě zpráv o možnostech takových útoků na pozadí náboženském byly přítomny také signály o útocích, které připravovali levicoví extrémisté. Útok uskutečněný v Římě v roce 2000 by se byl setkal s velkým ohlasem vzhledem k velké přítomnosti médií ve Věčném Městě. Ministr zdůraznil, že i přes »určité momenty napětí« se italským bezpečnostním silám podařilo neutralizovat podobné hrozby. *-kai/ts-*

JAPONSKO

Tokijská vláda nechce vědcům své země dovolit, aby spolupracovali na mezinárodních výzkumných projektech klonování lidských bytostí. Prohlásil to japonský ministerský předseda Yoshiro Mori. Klonování je neslučitelné s lidskou důstojností, zdůvodnil Mori toto rozhodnutí. Politik tak reagoval na zprávy sdělovacích prostředků,

podle kterých se japonští vědci měli na takových mezinárodních projektech aktivně podílet. Klonování lidí je v Japonsku zakázáno a může být trestáno 10 lety vězení.

ŠPANĚLSKO

V Madridu začal dlouho očekávaný proces se členy »Scientology Organisation«. Jsou obviněni z daňových podvodů a dalších zločinů. Americký vůdce organizace se k procesu nedostavil. Proces bude trvat několik měsíců a má být při něm vyslechnuto více než 100 svědků.

NĚMECKO

Erfurtský biskup Joachim Wanke ostrou formou varoval před relativizací lidské důstojnosti. Lidé ve »stavu zrodu« jsou nyní v Německu méně chráněni než orchideje, prohlásil Wanke před novináři v Erfurtu. Při výročním přijetí mediálních pracovníků na biskupství prohlásil Wanke dále, že společnost se vydala na cestu, na které se chce osvobodit od obecně závazných hodnot a zvyknout si na porušování všech tabu. Erfurtský biskup také vyzval k většímu prosazování a uplatňování čestných funkcí.

To je nutné také proto, že dorůstající mládež potřebuje cvičné pole pro získávání sociálních zkušeností.

VELKÁ BRITÁNIE

Stále více kostelů i příslušníků církve se stává obětí přepadení. Podle statistik organizace »Churchwacht« a pojišťovny »Ecclesiastical« bylo v uplynulém roce okradeno 300 kněží. Přepadení kostelů připadá na každý den průměrně deset. Jedním z důvodů je údajně drogový problém, protože drogově závislí vidí v duchovních snadnou oběť přepadení.

POLSKO

Po dvanácti letech byl ve Varšavě uzavřen diecézní proces blahořečení kardinála Stefana Wyszyńskiego. Jeho nástupce nynější kardinál Glemp podepsal ve varšavské katedrále příslušný dekret. Wyszyński stál v čele polské církve 33 let od r. 1948. Když vrcholilo v Polsku pronásledování církve, byl v roce 1953 zatčen. V letech 1980 - 81 byl prostředníkem mezi hnutím Solidarita a komunistickou vládou.

Radio Vaticana

Liturgická čtení

Neděle 4. 3. - 1. neděle postní

1. čt.: Dt 26,4-10
 Ž 91(90),1-2.10-11.12-13.14-15 Odp.: srov. 15
 2. čt.: Řím 10,8-13
 Ev.: Lk 4,1-13

Pondělí 5. 3. - ferie

1. čt.: Lv 19,1-2.11-18
 Ž 19(18),8.9.10.15 Odp.: Jan 6,63b
 Ev.: Mt 25,31-46

Úterý 6. 3. - ferie

1. čt.: Iz 55,10-11
 Ž 34(33),4-5.6-7.16-17.18-19 Odp.: 18b
 Ev.: Mt 6,7-15

Středa 7. 3. - připomínka sv. Perpetuy a Felicity

1. čt.: Jon 3,1-10
 Ž 51(50),3-4.12-13.18-19 Odp.: 19b
 Ev.: Lk 11,29-32

Čtvrtek 8. 3. - připomínka sv. Jana z Boha

1. čt.: Est 14,1.3-5.12-14
 Ž 138(137),1-2a.2bc-3.7c-8 Odp.: 3a
 Ev.: Mt 7,7-12

Pátek 9. 3. - připomínka sv. Františky Římské

1. čt.: Ez 18,21-28
 Ž 130(129),1-2.3-4ab.4c-6.7-8 Odp.: 3
 Ev.: Mt 5,20-26

Sobota 10. 3. - připomínka sv. Jana Ogilvie

1. čt.: Dt 26,16-19
 Ž 119(118),1-2.4-5.7-8 Odp.: 1
 Ev.: Mt 5,43-48

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne: NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
 4.3. 5.3. 6.3. 7.3. 8.3. 9.3. 10.3.

Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	270	271	272	271	272	271	272
Antifony	288	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	288	292	295	298	302	305	309
Antifona k Zach. kantiku	288	292	296	299	302	306	309
Prosby	289	292	296	299	302	306	309
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	306	310

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	289	293	296	300	303	307	310
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	306	310

Nešpory: SO

Hymnus	268	268	269	268	269	268	269	268
Antifony	286	290	838	853	868	884	900	311
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	286	291	294	297	301	304	307	311
Ant. ke kant. P. M.	287	291	294	298	301	304	308	312
Prosby	287	291	295	298	301	305	308	312
Záv. modlitba	289	289	293	296	300	303	306	314
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Agnes Ritter:

KOSTEL VŠECH NÁRODŮ

Ke cti Matky Boží má vzniknout v srdci Asie, v průsečíku četných kultur, řeči a náboženství na Altaji, místo setkání, zamyšlení a prohloubení víry; místo pokoje, jehož daleko viditelný střed má tvořit římskokatolický poutní kostel. V tomto spisu podává Agnes Ritter zprávu o poselstvích, která jí byla během delší doby Matkou Boží svěřována ve spojení s „kostelem všech národů“.

Brož., A5, 64 stran, výrobní cena 48 Kč

Antonyj Surožskij:

V JÁMĚ LVOVÉ

Autor hovoří o tom, co by si měl člověk uvědomit a co může dělat, když se chce modlit. Na počátku je třeba si uvědomit, že modlitba je setkání a hluboký vztah mezi člověkem a Bohem, ke kterému nemůže být ani Bůh ani člověk přinucen. Abychom byli schopni se modlit, musíme se dostat do stavu, který se popisuje jako království Boží. Musíme uznat, že on je Bůh, že on je Král, musíme se mu odevzdat. A na tomto místě si můžeme položit zásadní otázku: Jak začít rozmlouvat s Bohem? Odpověď najdeme v této malé knižce.

Autor je arcibiskupem patriarchátu ruské pravoslavné církve ve Velké Británii a Irsku.

Karmelitánské nakladatelství,
 brož., 115x180 mm, 104 stran, 89 Kč

O RADOSTECH LIDSKÉ DUŠE S MAXEM KAŠPARŮM

V jednotlivých kapitolách se autor pokouší sobě vlastním způsobem hledat cestu od světské myšlenky ke křesťanské zkušenosti. Ve čtyřiceti krátkých úvahách takto vedených dochází vždy k poznání, že všechny tzv. světské pravdy nejsou ničím jiným než všelidskou zkušeností. A co více může být lidské než to, co je křesťanské.

Autor je známý psychiatr a premonstrátský terciář.

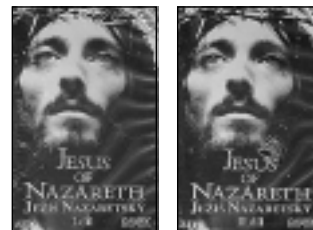
Karmelitánské nakladatelství,
 váz., 104x160 mm, 90 stran, 95 Kč

VIDEOKAZETY

JEŽÍŠ NAZARETSKÝ - I. A II. DÍL

Režie: Franco Zeffirelli

Příběh Ježíše Krista vyprávěný od jeho zrození přes dětství, křest Janem Křtitelem až k ukřižování a zmrtvýchvstání. Film, jehož natáčení trvalo 4 roky, byl příznivě přijat diváky, odbornou kritikou i církví.

Davay spol s. r. o.,
 celkem 280 minut, dabing,
 849 Kč (oba díly)

Matice cyrilometodějská s.r.o.
 Olomouc, 5/2000
 PONOŠ, 772 00 OLOMOUC 2

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

Odesílatel: